



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2007, č. j. 10 Ca 325/2006 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalobkyně (dále též „účastník řízení“ či „stěžovatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městského soudu“ či „soudu“) ze dne 18. 1. 2007, č. j. 10 Ca 325/2006 – 63, (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. Rpo/149/05, č. j. 5882/06, jímž bylo ve výroku č. 1 vysloveno: „*Účastník řízení dne 8. října 2005 odvysílal na programu Nova v rámci série pořadů s názvem Big Brother od 20:00 do 20:20 hod. díl, ve kterém byly zjištěny nevhodné formy komunikace vulgarita, hrubost, včetně fyzického násilí, navádění ke krádeži za odměnu od organizátorů soutěže, častá prezentace kouření a konzumace alkoholu některých soutěžících.* Žalovaná uvedla, že konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění. Ve výroku č. 2 rozhodnutí žalované bylo vysloveno, že: „*Tímto jednáním došlo k porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly obrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.*“ Výrok č. 3 tohoto rozhodnutí pak obsahoval uložení sankce za uvedený správní delikt: „*Za porušení povinnosti uvedené v odst. 2 výše uvedeným způsobem se účastníkovi řízení podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. ukládá pokuta ve výši 500 000 Kč.*“

V **žalobě** stěžovatelka uvedla námitky sdružené do sedmi žalobních bodů. V bodě č. 1) stěžovatelka namítala, že žalovaná nevyložila pojmy uvedené v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d), resp. ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o rozhlasovém a televizním vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), přičemž jejich výklad je podle přesvědčení stěžovatelky nutnou součástí odůvodnění rozhodnutí žalované. V bodě č. 2) stěžovatelka namítala, že ze správního rozhodnutí není patrný úsudek žalované o tom, zda stěžovatelka svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu a správní rozhodnutí vychází z nespolehlivě zjištěného stavu věci, resp. že je nesrozumitelné. V bodě č. 3) žaloby stěžovatelka namítala, že před vydáním správního rozhodnutí žalované neměla možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. V bodě č. 4) dále tvrdila, že žalovaná nevezala při posuzování věci v úvahu novou právní úpravu (novelizaci zákona č. 231/2001 Sb. s účinností od 31. 5. 2006). V bodě č. 5) žaloby stěžovatelka uvedla, že při ukládání pokuty žalovaná postupovala nezákonně, neboť porušila ustanovení § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., které stanovuje meze správního uvážení (kritéria uložení a výše pokuty), z čehož dovozuje zkrácení svých práv. V bodě č. 6) žaloby stěžovatelka vznesla námitku, že žalovaná ji před vydáním rozhodnutí neupozornila na porušení zákona a neposkytla jí možnost napravit jednání ve stanovené lhůtě; přitom odkázala na ustanovení § 59 odst. 1, 2 zákona č. 231/2001 Sb. V posledním bodě č. 7) žaloby stěžovatelka namítala, že uložená pokuta je nepřiměřená a neadekvátní, a odkázala na dosavadní praxi žalované při ukládání pokut. Jednotlivé body žaloby stěžovatelka podrobně rozvedla. S odkazem na výše popsané námitky uvedla, že správní rozhodnutí žalované trpí především vadami řízení uvedenými v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla jeho zrušení. Pro případ, že by soud důvody pro zrušení rozhodnutí neshledal, navrhla, aby městský soud rozhodl tak, že se od pokuty ve výši 500 000 Kč upouští, popř. aby ji jako zjevně nepřiměřenou výrazně snížil.

Městský soud zamítavý **rozsudek odůvodnil** tak, že stran žalobního bodu č. 1) odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 – 73, a doplnil, že při interpretaci neurčitého právního pojmu se musí správní orgán zabývat konkrétní skutkovou podstatou i všemi ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoliv. Současně však dbá na to, aby v zákoně byly uvedeny alespoň některé charakteristické znaky, popř. umožňuje tak učinit prováděcím předpisem. Z napadeného rozhodnutí podle soudu vyplynulo, že žalovaná se zabývala definováním jednotlivých neurčitých pojmů, jichž zákon č. 231/2001 Sb. ve vztahu ke správnímu řízení užívá. Podle soudu definovala pojmy dítě, mladistvý, dále se zabývala obsahem pojmů fyzický, tělesný a psychický (neboli duševní) vývoj a shledala tyto pojmy obecně známými. Stejně tak se podle soudu zabývala pojmy „morální“ a „dobré mravy“, které vyložila jako měřítko hodnocení konkrétních situací odpovídající obecně uznávaným pravidlům slušnosti v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti a rovněž „možným ohrožením“, které představuje případnou, možnou odchylku od normálního (obvyklého, běžného, průměrného) vývoje jedince v důsledku shlednutí pořadu či upoutávky v televizním vysílání, k níž ale fakticky nemusí dojít (tj. může jí být včasným zásahem zabráněno). Za ohrožení zdravého mravního vývoje shledala žalovaná vše, co jednak podlamuje vůbec schopnost mravního rozhodování (ignorováním morální dimenze a lidského jednání), jednak brání vývoji mravního života dosáhnout zralé fáze autonomní mravnosti založené na funkci citlivého svědomí s tím, že žalovaná poukázala na skutečnost, že existuje souhlas společnosti obecně morálních vlastností, které by bylo třeba u dětí především pěstovat (slušnost, ohleduplnost, pracovitost, samostatnost, odpovědnost, nesobeckost a zásadovost). Prezentace, které svým celkovým vyzněním působí tedy proti výše uvedeným žádoucím mravním orientacím ohrožují zdravý

mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalovaná podle soudu navíc poukázala na skutečnost, že pro celkové vyznění pořadu hraje mimořádně důležitou roli jak kontext vysílání (např. zda chybí v rámci daného pořadu taková morální korekce, která umožní dítěti se správně orientovat), tak i širší kontext celospolečenský (jde např. o vysílání, jehož působení se stane významnou součástí širšího společenského života alespoň po určitou dobu). Po posouzení výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že stěžovatelka v daném případě dostala své interpretační povinnosti ve vztahu k neurčitým právním pojmům, které jsou obsaženy v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d), resp. ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., a této námitce nepřisvědčil.

K žalobnímu bodu č. 2) soud uvedl, že neshledal důvodnou námitku stěžovatelky, že správní rozhodnutí vychází z nespolehlivě zjištěného stavu věci. Po shrnutí rozdílů mezi soudním a správním řízením doplnil, že ve věci je podstatná skutečnost, zda žalovaná při svém zasedání, kdy bylo rozhodováno o předmětné pokutě, měla k dispozici správní spis, jenž by jí umožnil seznat obsah předmětného pořadu, resp. poskytl žalované možnost porovnat a zhodnotit, zda obsahuje prvky, které by mohly ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Soud po provedení důkazu obrazově-zvukovým záznamem předmětného pořadu zkonstatoval, že správní spis (jehož součástí je i CD disk s předmětným pořadem) byl dostatečným podkladem umožňujícím žalované zjistit skutečný stav věci. Soud doplnil, že nadto provedl důkaz promítnutím CD disku, z něhož dovodil, že záznam předmětného pořadu neobsahuje rozpor mezi jeho obsahem a výrokem (včetně odůvodnění) napadeného rozhodnutí. Konzumace alkoholu sice nebyla podle soudu výrazná (tedy nebyla zdůrazňována), avšak sama skutečnost, že alkohol byl prezentován jako slíbená odměna, nemůže být ve vztahu ke skupině zákonem chráněných osob pojímána jako žádoucí a přehlednutelná, stejně tak jako užití fyzického násilí k překonání odporu soutěžící E., která se zcela zřetelně bránila polibku soutěžícího M. Užila-li podle soudu žalovaná k popisu skutkového stavu různých slovních obrátů jako „nevhodné formy komunikace“, „patologické formy komunikace jako normalita - agresivita, vulgarita“, „závadné formy komunikace - vulgarita a agresivita“, „prezentace kouření a konzumace alkoholu jako běžné formy jednání mladých lidí“ či „kouření a konzumace alkoholu některých soutěžících“, je soud toho názoru, že tím žalovaná nezpůsobila nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, když každý slovní obrat je užit v kontextu, který tvrzenou nesrozumitelnost vyvrací. Podle soudu je zřejmé, že napadené rozhodnutí je správním rozhodnutím, nikoliv odborným textem psaným pro odbornou psychologickou veřejnost, a takto je třeba k němu i přistupovat. Proto slovní obrat užitý žalovanou „patologické formy komunikace jako normalita - agresivita, vulgarita“ lze vyjádřit rovněž jako označení „nevhodné formy komunikace jako normalita - agresivita, vulgarita“, jež jsou následně v rozhodnutí podrobně popsány. Obdobné je to u popisu nežádoucího chování, kterým je kouření a konzumace či prezentace (předvádění) alkoholu. Soud proto uzavřel, že sama skutečnost, že žalovaná k opakovanému popisu skutku na různých stranách rozhodnutí použila různých slovních obrátů neznamená ve svém důsledku, že z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, neboť tyto si vzájemně neodporují, umožňují popis stejného skutku vyjádřit slovně z jiného aspektu.

Soud dále uvedl, že v souladu s judikaturou není povinností žalované opatřovat si vždy znalecký posudek k prokázání toho, že daný pořad by mohl ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Uvedený postup, tj. přizvání znalce za účelem odborného posouzení věci, je dle názoru soudu na místě jen tehdy, pokud by na základě vysílaného pořadu ve vazbě na požadavky zákona nebylo možné učinit logické správní uvážení o takovém vlivu pořadu a šlo by o hraniční případ složitějšího správního úsudku. Soud dále doplnil, že pokud v daném případě pořad hrubými verbálními scénami a nevhodnou prezentací různých forem jednání, které jsou v rozporu s všeobecnou morálkou, založil pochybnosti žalované

o vhodnosti vysílání tohoto pořadu před 22:00 hod. z důvodů stanovených zákonem, lze usuzovat na to, že je zde dána možnost (zákon výslovně používá slovní spojení „by mohly ohrozit“) takovým pořadem ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Tato úvaha podle názoru soudu platí i přesto, že subjektivní vnímání tohoto pořadu různými dětmi a různými mladistvými může být odlišné a nemusí být nutně u všech s ohledem na jejich vývoj či rodinné prostředí negativní. Taková možnost není u všech dětí vyloučená, a proto úvaha o možném uložení sankce za porušení ochrany dané v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. byla podle soudu v souzené věci legitimní. Soud doplnil, že při ústním jednání provedl důkaz znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie a sexuologie, které byly vypracovány znalcem PhDr. S. H. a jejichž předmětem jsou pořady reality show Big Brother odvysílané ve dnech 28. 8. 2005 až 26. 9. 2005, a dovodil z nich, že podstatou hodnocení daného pořadu ve vztahu k porušení povinnosti stěžovatelky stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. není, zda pořad zobrazuje realitu či nikoliv, ani zda v jiných pořadech dochází rovněž k porušení povinností stanovených v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., stejným či jiným provozovatelem vysílání, nýbrž pouze a jedině to, zda v tomto konkrétním pořadu vysílaném dne 8. 10. 2005 došlo k naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., a to ve vztahu k zákonem chráněné skupině diváků (dětí a nezletilých), což s podle něj i stalo.

S ohledem na uvedené soud uzavřel, že stěžovatelka porušila v daném případě povinnosti stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., neboť dne 8. 10. 2005 odvysílala na programu Nova v rámci serií pořadů s názvem Big Brother v době od 20:00 do 20:20 hodin díl, v němž byly zjištěny nevhodné formy komunikace, konkrétně hrubost, vulgarita a to včetně fyzického násilí (E. byla za pomoci síly donucena proti své vůli k polibku, ačkoliv z jejího chování bylo zřejmé, že si to nepřeje a tím došlo ke splnění úkolu zadaného Velkým Bratrem), navádění ke krádeži za odměnu od Velkého Bratra, docházelo k prezentaci kouření přímo před obrazovkou či v pozadí, kdy za splnění úkolu (krádeže věcí) odměňoval Velký Bratr cigaretami, rovněž alkohol byl nabízen jako odměna za splnění úkolu. Takovýto pořad může podle názoru městského soudu ohrozit fyzický, psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých. Míra ohrožení u věkově mladších dětí (dětí předškolního věku) může být vyšší než u nezletilých, kteří jsou starší 15 let, neboť ti již jsou schopni alespoň částečně vnímat vnější podněty adekvátně své věkové skupině. Tvrzení, že předmětný pořad toliko představuje hru či zrcadlení reality, není podle soudu skutečností rozhodnou pro posouzení, zda by takový pořad mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Je třeba vnímat, že ochrana poskytovaná ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. (potažmo ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona) je zaměřena na ochranu vymezené skupiny diváků - dětí a mladistvých - především s ohledem na jejich nízký věk, který nedává vždy záruku, že se dítě či mladistvý s obsahem pořadu vždy vypořádá shodně jako když je tento pořad vnímán dospělým divákem. U vysílaného pořadu se může ocitnout dítě i velmi nízkého věku, které není samo s to rozeznat podstatu pořadu, navíc zcela náhodně, například jen v okamžiku vysílání určité sekvence či vyobrazení. Mladší děti stěží porozumí souvislostem mezi vizuálně vnímanými scénami pořadu a jejich slovním doprovodem, a nadto nemusí takový pořad vnímat jako celek. Podle soudu je třeba vzít ve zřetel i to, že televize se v dnešní době stala jedním z nejdůležitějších zdrojů informací, což má za následek, že způsoby a modely chování v ní prezentované jsou diváky (i dětskými) často přebírány a posléze bez hlubšího uvažování používány. Námitkám vztahujících se k žalobnímu bodu 2) žaloby tak soud nepřisvědčil.

K žalobnímu bodu č. 3) žaloby soud konstatoval, že smyslem ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“) je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu

své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž stěžovatelka neví. V daném případě byla stěžovatelka v oznámení o zahájení řízení upozorněna na skutečnost, že v daném řízení žalovaná přihledne k odborným vyjádřením a posudkům, které má již stěžovatelka k dispozici (neboť tomuto řízení předcházela již řízení o dřívějších pořadech ze série Big Brother). Stěžovatelka zaslala žalované vyjádření, v němž oponovala vyjádření Pedagogické sekce Etického Fóra ČR a stanovisku žalované, navrhla důkazy k prokázání odlišného hodnocení předmětného pořadu. Správní orgán poté již správní spis žádným způsobem (mimo interních přípisů Úřadu žalované) nedoplňoval, což se odráží i v napadeném rozhodnutí. Soud proto uzavřel, že v daném případě nedošlo k porušení ustanovení § 32 odst. 2 správního řádu, neboť vyzvání účastníka řízení podle citovaného ustanovení by bylo v daném případě čistě formálním úkonem.

K žalobnímu bodu č. 4) soud uvedl, že žalovaná jako orgán veřejné správy mohla rozhodovat pouze a toliko podle zákonů účinných a platných v této době; v žádném případě nemohla rozhodovat podle právní úpravy změněné zákonem č. 235/2006 Sb., jenž nabyl účinnosti dle žaloby 1. 7. 2006 (podle soudu správně 31. 5. 2006), k níž došlo v důsledku novely zákona č. 231/2001 Sb. Na uvedeném nemohla podle soudu změnit nic ani skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno až dne 22. 8. 2006. Doba od rozhodnutí do jeho zaslání je sice podle soudu nezvykle dlouhou dobou, to však nemění podle něj nic na tom, že žalovaná v době rozhodování mohla vydat napadené rozhodnutí toliko v souladu s tehdy platnou právní úpravou a nikoliv s právní úpravou, která nabyla účinnosti v době pozdější. Úspěšnou z pohledu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“) by mohla být takováto námitka podle soudu pouze za situace, kdyby žalovaná v době rozhodování nerespektovala platnou a účinnou právní úpravu pro stěžovatelku příznivější, o takovýto případ zde však nejde. Soud odkázal i na ustálenou judikaturou (např. č. 91/2004 Sb. NSS a č. 461/2005 Sb. NSS), z níž vyplývá, že správní orgán musí při trestání správních deliktů respektovat princip uvedený v čl. 40 odst. 6 Listiny, který platí i v řízení o sankci za správní delikty. Vyvození odpovědnosti a uložení postihu je proto nutno posoudit podle právní úpravy účinné v době, kdy k jednání došlo, není-li úprava účinná v době rozhodování pro delikventa příznivější. Ani této námitce tak soud žalobci nepřisvědčil.

Ani námitky sdružené pod žalobním bodem č. 5) neshledal soud důvodnými. Konkrétně uvedl, že žalovaná se při stanovení výše pokuty zabývala mírou zavinění, rozsahem a dosahem vysílání, finančním prospěchem účastníka řízení, závažností věci a povahou vysílaného pořadu. Při hodnocení závažnosti věci zohlednila, že se jedná o prezentaci několika závadných prvků tj. násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, prezentaci zdraví škodlivého jednání - požívání alkoholu a kouření, to vše ve střední intenzitě. Při posouzení míry zavinění byla vedena žalovaná tím, že vysílání pořadu, jeho obsah, ovlivňování průběhu pořadu je v plné míře kontrolováno provozovatelem; v tomto pořadu byl prezentován sestřih z dílů pořadu vysílaných v minulých dnech. Bylo tedy zcela na rozhodnutí samotného provozovatele, jaké úseky z nahraného materiálu do vysílání zařadí. Navíc se podle soudu nejednalo o první pořad ze série a stěžovatelka již věděla, že žalovaná považuje některé typy chování účastníků za nevhodné, a mohl je eliminovat, což ovšem neučinil. Při posouzení rozsahu vysílání má žalovaná za prokázaný značný územní rozsah vysílání co do velikosti území a to i dosah vysílání co do počtu diváků s tím, že účastník řízení je provozovatelem televizního vysílání s celoplošnou působností (tj. více než 70 % obyvatel ČR). Ohledně povahy vysílaného pořadu uvedla žalovaná, že jde o tzv. reality show, nový typ pořadu, který je možno označit spíše za zábavný, což však nevylučuje možnost ohrožení vývoje dětí a mládeže obsahem tohoto pořadu. Soud sice shledal, že žalovaná se nezabývala typem vysílaného pořadu, neboť v rozhodnutí je uvedeno, že je posuzována povaha vysílaného pořadu, následuje však text „jde o nový typ pořadu

tzv. reality show“ a tento typ je následně hodnocen. Tento nedostatek v hodnocení zákonných kritérií však nepovažoval za významný. Nedůvodným shledal soud i namítané nesprávné posouzení míry zavinění, neboť z hodnocení žalovanou jednoznačně vyplývá, že vědomost a úmysl stěžovatelky shledala žalovaná ve skutečnosti, že stěžovatelka rozhodla, které úseky z již nabraného materiálu do vysílání zařadí a rovněž ovlivňovala obsah a průběh pořadu (i tím, jaké úkoly Velký Bratr zadával k plnění a jak účastníky za jejich plnění odměňoval). Ve vztahu k nesprávnému hodnocení závažnosti věci žalovanou soud konstatoval, že mezi prezentací závadných prvků zařadila žalovaná násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, požívání alkoholu a kouření, to vše ve střední intenzitě. Soud vyjádřil přesvědčení, že i takové hodnocení závažnosti věci, byť bylo provedeno velmi stručným a ne zcela vyčerpávajícím způsobem, ob stojí a není namístě napadené rozhodnutí pro ne zcela pregnantní odůvodnění závažnosti věci rušit, a to již vzhledem ke skutečnosti, že i když žalovaná posoudila závažnost věci ve střední intenzitě, byla žalovanou uložena pokuta ve výši toliko 5% maximální možné částky, tj. při dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty, přičemž žalovaná ani nezkoumala finanční prospěch účastníka řízení daného pořadu, což de facto znamená, že finanční prospěch účastníka řízení při stanovení výše pokuty nehodnotila vůbec, tedy ani v jeho nepospěch. K tvrzení, že pořad neobsahoval vulgární slova, soud uvedl, že uvedené tvrzení bylo vyvráceno promítnutím předmětného pořadu, z něhož vyplývá pouze částečné a nedostatečné „vypívávání“ vulgarismů, není přitom rozhodné, zda vulgární slova užívá jeden či více jedinců a zda provozovatel soutěžící upozornil na jejich nevhodnost, ale rozhodné je, že jsou vůbec v pořadu používána (i když jsou částečně „vypívána“).

K žalobnímu bodu č. 6) soud připomněl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelka byla již v minulosti opakovaně upozorněna na porušování zákona, k němuž docházelo tím, že do vysílání zařazovala v době od 6:00 do 22:00 hod. pořady, které by mohly ohrozit psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých. Za uvedené protiprávní jednání byla stěžovatelka také v minulosti žalovanou sankcionována. Ve shodě se svou dosavadní judikaturou (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2002, č. j. 28 Ca 81/2001 - 28), má soud za to, že podmínka předchozího upozornění, zakotvená v ustanovení § 59 odst. 1 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., je splněna i tehdy, byl-li provozovatel vysílání žalovanou upozorněn na porušení téže povinnosti stanovené zákonem bez ohledu na to, kdy k porušení této povinnosti došlo. Rozhodující tedy je, že stěžovatelka byla na porušení totožné povinnosti stanovené zákonem již v minulosti upozorněna (což stěžovatelka nepopřela, pouze poukazovala na to, že se tak stalo v souvislosti se zcela jiným typem odvysílaného pořadu), a byla jí uložena povinnost s okamžitou platností pro futuro zabezpečit, aby takové pořady v době, kdy je to zákonem zakázáno, do vysílání zařazovány nebyly. Na věci nic nemění, že pořad ze série reality show Big Brother je zcela odlišným typem pořadu ve srovnání s tím, k němuž se předchozí upozornění žalované vztahovalo. Ze znění ustanovení § 59 odst. 1, 3 zákona č. 231/2001 Sb. podle soudu rozhodně nevyplývá povinnost žalované opakovaně upozorňovat provozovatele vysílání na porušování těchto zákonných povinností a stanovovat mu lhůtu k nápravě vždy ve vztahu k jednotlivému pořadu, jehož odvysíláním nově došlo k porušení zákazu zakotveného v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Pokud by před uložením pokuty musela žalovaná upozornit provozovatele vysílání na to, že již odvysílaným pořadem porušil zákon a stanovit mu lhůtu k nápravě, znamenalo by to podle soudu, že za již odvysílaný pořad by nebylo možno pokutu uložit, respektive by bylo možno ji uložit jen v případě, že by došlo k opakovanému vysílání téhož pořadu. Tím by oprávnění žalované ukládat pokutu za porušení zákona zcela postrádalo smysl. K tvrzení stěžovatelky, že postup žalované ve vztahu k druhé sérii reality show VyVyvolení byl odlišný od postupu v daném případě, neboť provozovatel vysílání reality show VyVyvolení byl za typově a druhově stejné porušení zákona několikrát upozorněn, k čemuž stěžovatelka předložila tiskovou zprávu z 15. zasedání žalované pro rozhlasové a televizní vysílání, soud uvedl, že označená tisková zpráva se vztahuje k jejímu zasedání, které se konalo ve dnech 29. - 31.

srpna 2006, tedy k období následujícího roku, kdy byl odvysílán předmětný pořad a může toliko vypovídat o postupu žalované v období, které se již k předmětnému rozhodnutí nevztahuje.

K poslednímu bodu (č. 7) žaloby soud uvedl, z ustanovení § 61 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. vyplývá, že rozpětí, v němž žalovaná mohla uložit stěžovatelce pokutu za předmětný správní delikt, činí 20 000 Kč až 10 000 000 Kč; výši pokuty žalovaná stanovila částkou 500 000 Kč, tj. ve výši 5 % maximální možné částky a soud má za to, že s ohledem na posouzení jednotlivých zákonných kritérií stanovila žalovaná pokutu tak, že ji soud shledává zcela odpovídající jednotlivým posuzovaným kritériím. K námitce, že výše pokuty je zjevně nepřiměřená a neadekvátní i vzhledem k historické, dosavadní rozhodovací praxi žalované o správních deliktech, soud uvedl, že z jím předložených rozhodnutí žalované tuto skutečnost neshledal; předložená rozhodnutí žalované vypovídají o uložení pokut žalovanou za stejný správní delikt stěžovatelce, a to v rozmezí od 1 000 000 Kč do 300 000 Kč, což soud s ohledem na jednotlivá kritéria, která je nutno vždy konkrétně posuzovat a která mohou být naplněna v různé intenzitě, shledal jako zcela adekvátní. Ze své judikatury doplnil, že z rozsudku městského soudu ze dne 23. 6. 2006, sp. zn. 5 Ca 1/2006, vyplývá, že žalobci byla za porušení téhož ustanovení za odvysílání pořadu ze série Big Brother ve dnech 28. 8. do 1. 9. 2005 rozhodnutím žalované ze dne 5. 10. 2005, č. j. Rpo /110/05, uložena pokuta ve výši 4 000 000 Kč, dále z rozsudku městského soudu ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. 9 Ca 28/2006 vyplývá, že účastníku řízení, kterým byl jiný provozovatel vysílání, za porušení téhož ustanovení za odvysílání pořadu ze série VyVolení dne 16. 9. 2005 byla rozhodnutím žalované ze dne 23. 11. 2005, č.j. Rpo /121/05, uložena pokuta ve výši 3 000 000 Kč, z rozsudku téhož soudu ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. 9 Ca 28/2006, vyplývá, že účastníku řízení, kterým byl jiný provozovatel vysílání, za porušení téhož ustanovení za odvysílání pořadu ze série VyVolení dne 17. 9. 2005 byla rozhodnutím žalované ze dne 23. 11. 2005, č. j. Rpo /121/05, uložena pokuta ve výši 2 500 000 Kč, z rozsudku téhož soudu ze dne 22. 6. 2006, sp. zn. 11 Ca 42/2006, vyplývá, že žalobci za porušení téhož ustanovení za odvysílání pořadu ze série Big Brother dne 18. 9. 2005 byla rozhodnutím žalované ze dne 14. 12. 2005, č. j. Rpo /128/05, uložena pokuta ve výši 2 500 000 Kč. Soud odmítl provést doplnění důkazního řízení záznamem pořadu Vyvolení - II. série či Snowboardáci, neboť je považoval za nadbytečné. Správní orgán je podle soudu povinen posoudit zákonem daná kritéria, které zákonodárce stanovil právě proto, aby zabránil možné libovůli ze strany správních orgánů. V daném případě však soud konstatoval, že žalovaná své povinnosti posouzení jednotlivých zákonných kritérií dostala, a i když posouzení jednotlivých kritérií není zcela pregnantní, úvaha správního orgánu je v něm obsažena seznatelným a soudní přezkum umožňujícím způsobem.

K návrhu stěžovatelky na moderaci pokuty soud zejména uvedl, že uložená pokuta ve výši 500 000 Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., dle něhož lze uložit za spáchání správního deliktu, kterého se stěžovatelka dopustila, pokutu v rozmezí od 20 000 Kč až do výše 10 000 000 Kč. Uložená pokuta se pohybovala podle názoru městského soudu při dolní hranici zákonné sazby. Dále zdůraznil, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít i preventivní charakter, a to předně ve vztahu k žalobci a musí tak s sebou nést přiměřeně citelný zásah do jeho majetkové sféry, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán, a to zejména ve vztahu k zákonu č. 231/2001 Sb. Preventivní úlohu musí mít uložená sankce rovněž ve vztahu i ke všem ostatním subjektům pohybujiícím se na daném trhu.

V žádném žalobním bodu tak soud žalobci nepřisvědčil a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka **kasační stížnost**, kterou rozčlenila do sedmi základních stížnostních bodů.

V bodě č. 1) kasační stížnosti stěžovatelka zejména uvedla, že rozsudek městského soudu napadá z toho důvodu, že se soud nevypořádal dostatečně s námitkou stěžovatelky o tom, že žalovaná řádně nevyložila pojmy uvedené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) a ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka předestřela svůj názor na právní výklad neurčitých pojmů „fyzický vývoj“, „psychický vývoj“ a „mravní vývoj dětí a mladistvých“ a zpochybnila závěry žalované. K pojmu „fyzický vývoj“, „psychický vývoj“ stěžovatelka uvádí, že žalovaná tyto pojmy nevykládá, jelikož jejich obsah považuje za obecně známý. Stěžovatelka relativizuje dopad těchto neurčitých pojmů na posuzovanou věc. Stěžovatelka kritizuje i aplikaci pojmu „mravní vývoj“, když tvrdí, že žalovaná porovnála jednání stěžovatelky s mravností podle vlastních kritérií, aniž by je poměřila s obecnou společenskou shodou o obsahu mravnosti. Stěžovatelka dále poukázala na to, že žalovaná byla povinna vyložit tyto neurčité pojmy předem, a nikoliv ex post. Odkázala přitom na relevantní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

V bodě č. 2) kasační stížnosti stěžovatelka napadá závěr městského soudu o tom, že stěžovatelka byla před uložením pokuty žalovanou předem upozorněna na porušení § 59 zákona č. 231/2001 Sb., a byla jí stanovena lhůta k nápravě. Stěžovatelka uvádí, že nebyla předem upozorněna žalovanou na porušení zákona a nebyla jí poskytnuta možnost napravit jednání ve stanovené lhůtě; upozornění přitom podle stěžovatelky nesmí být obecného charakteru. Doplnila, že dle tvrzení žalované mělo k upozornění dojít prostřednictvím sankcionování za obdobné chování v minulosti, např. prostřednictvím rozhodnutí žalovaného č. j.Rpo 118/05, o uložení pokuty ve výši 1 000 000 Kč, s čímž vyslovila nesouhlas. Doplnila, že nebyla předem upozorněna ani na výklad označených neurčitých pojmů žalovanou a v souladu se zásadou právní jistoty po ní nelze žádat, aby k výkladu zaujímanému žalovanou dospěla sama. Doplnila, že navrhla provedení důkazu tiskovou zprávou z 15. zasedání žalované, z níž mělo vyplývat, že žalovaná vydává upozornění na porušení zákona ex post i v jiných případech.

V bodě č. 3) kasační stížnosti stěžovatelka zejména poukazuje na to, že došlo k vadě řízení před žalovanou, která spočívá v tom, že žalovaná zjistila nedostatečný skutkový stav věci, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Konkrétně stěžovatelka upozorňuje na skutečnost, že žalovaná jako kolegiální orgán neprovedla důkaz zvukově-obrazovým záznamem, což podle názoru stěžovatelky znemožňuje vydání kvalifikovaného rozhodnutí a zároveň to zakládá neúplnost podkladů správního rozhodnutí. Stěžovatelka dále namítá, že chování spočívající v násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami atd. nebylo v pořádu vůbec odvysíláno, přičemž pořad neobsahoval konzumaci alkoholu a kouření. Stěžovatelka argumentuje také tím, že soud sice doplnil dokazování o zvukově-obrazový záznam, ovšem nevyhodnotil tento důkaz stejně, jako žalovaná. Podle názoru stěžovatelky soud nezhodnotil řádně všechny provedené důkazy a zjištěný skutkový stav tak nelze považovat za prokázaný. Doplnila, že pořad mohl být částí veřejnosti shledán jako nevkusný, ovšem to samo o sobě neznamená, že došlo k porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka napadá i postup soudu při hodnocení důkazu provedeného znaleckým posudkem PhDr. S. H. Stěžovatelka dále namítá, že je možno dle zákona č. 40/1995 Sb., vysílat reklamu na alkohol v televizním vysílání při každém sportovním přenosu i v dopoledních hodinách, resp., že reklama na alkoholické nápoje je nedílnou součástí významných sportovních událostí, které jsou vysílány i v době, kdy děti sledují televizní vysílání.

V bodě č. 4) kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že rozsudek soudu trpí vadami řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z tohoto pohledu napadá

především hodnocení soudu o tom, že postupem žalovaného nebylo porušeno právo stěžovatele seznámit se s podklady rozhodnutí žalovaného. Brojila i proti způsobu, jakým byl ve věci veden správní spis u žalované. Stěžovatelka podle svého tvrzení neměla jistotu, zda jsou ve spisové dokumentaci obsaženy všechny podklady k rozhodnutí, neboť spis byl dle tvrzení žalované doplněn i po nahlédnutí stěžovatele interními přípisů Úřadu sloužícími žalované jako podklad rozhodnutí.

V bodě č. 5) kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že při právním posouzení věci nebylo přihlédnuto k nové hmotněprávní úpravě, zákonu č. 235/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Tento zákon novelizoval zákon č. 231/2001 Sb. tak, že stanovil novou povinnost provozovateli televizního vysílání, a to nezařazovat do programu pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky. Povinnost použít novou právní úpravu stěžovatelka dovozuje ze skutečnosti, že k datu její účinnosti (31. 5. 2006) nebylo rozhodnutí žalované doposud předáno k poštovní přepravě, byť již v té době bylo vydáno. Podle názoru stěžovatelky měla žalovaná k datu účinnosti příznivější právní úpravy své rozhodnutí doposud v plné dispozici, a proto měla novou právní úpravu dle ústavního principu zakotveného v čl. 40 odst. 6 Listiny zohlednit. Žalovaná dle stěžovatelky vyčkávala s expedicí rozhodnutí do konce srpna 2006, a to z důvodu, že čekala na výsledek soudních řízení v obdobných případech týkajících se předmětné reality show. Není proto spravedlivé, že stěžovatelka byla trestána podle „staré“ právní úpravy, když lze předpokládat, že v době, kdy žalovaná schvalovala odůvodnění rozhodnutí, už platilo nové, pro stěžovatelku příznivější právo.

V bodě č. 6) kasační stížnosti stěžovatelka soudu vytýká, že se nevypořádal s námitkou, že žalovaná postupovala při ukládání pokuty nezákonně, neboť nerespektovala všechna kritéria vymezená v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., tedy závažnost věci, míru zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu, povaze vysílaného programu a postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy, ani se těmito kritérii podrobně nezabývala. Z uvedeného stěžovatelka dovozuje nezákonné uložení pokuty, resp. libovůli žalované, a vyslovila nesouhlas se závěry soudu, který její rozhodnutí potvrdil.

V bodě č. 7) kasační stížnosti stěžovatelka vyslovila nesouhlas s výší pokuty, přičemž konkrétně uváděla, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši a soud ji měl na základě její žádosti snížit. Stěžovatelka dále namítá, že žalovaná nevezala v potaz všechna kritéria uvedená v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. a neprovedla důkaz záznamem pořadu VyVolení či Snowbordáci, za něž byla uložena provozovatelům televizního vysílání pokuta v jiné výši. Z této skutečnosti dovozuje nepřiměřenost uložené pokuty ve své věci. Zejména stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí žalované v obdobných věcech, na něž soud v tomto ohledu poukazuje, byla zrušena a vrácena žalované zpět. Proto je podle názoru stěžovatelky tato úvaha městského soudu nezákonná.

S odkazem na výše uvedené kasační námitky stěžovatelka navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Požádala o přiznání nákladů řízení ve výši soudního poplatku.

Žalovaná zaslala ke kasační stížnosti stěžovatele **vyjádření**, v němž obecně uvedla, že městský soud v průběhu soudního řízení postupoval zcela v souladu se zákonem (soudním řádem správním), když přezkoumával správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů na základě

správního spisu předloženého žalovanou, přičemž doplnil důkazní řízení o znalecký posudek PhDr. S. H. a zopakoval důkaz zvukově-obrazovým záznamem. Konkrétně ke kasačním námitkám žalovaná uvedla následující. *(Nejvyšší správní soud jednotlivá tvrzení žalované pro přehlednost seřadil v pořadí podle kasačních námitek, k nimž se vztahují).* K námitce č. 1) žalovaná uvedla, že neurčité pojmy obsažené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., alespoň rámcově vyložila. Jelikož vycházela z obecně známých pojmů, nepovažovala za nutné seznámit stěžovatelku předem s jejich výkladem. K námitce č. 2) uvedla, že byla v minulosti na porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. upozorněna, jakož i za jeho porušení opakovaně sankcionována. K tomu podotkla, že podle ustálené judikatury městského soudu ke splnění podmínky předchozího upozornění postačí, pokud byla stěžovatelka upozorněna na porušení téže povinnosti stanovené zákonem. Žalovaná odmítla takový výklad, podle něhož by bylo možno pokutu uložit pouze v případě opakovaného vysílání téhož pořadu. Za porušení povinností provozovatele vymezených v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. pak žalovaná považuje zařazení předmětného pořadu do vysílání v době, ve které jsou zákonem chráněni dětští diváci. K námitce č. 3) žalovaná uvedla, že se tvrzení stěžovatelky zakládá na pouhé hypotéze, neboť zvukově-obrazový záznam byl žalované v průběhu správního řízení po celou dobu k dispozici. Jelikož je jednání žalované neveřejné, nelze provedení takového důkazu prokázat, jedine výpovědí členů žalované. Ke kasační námitce č. 4) žalovaná uvedla, že stěžovatelkou namítané podklady pro rozhodnutí byly součástí správního spisu od začátku, přičemž na ně byla upozorněna v oznámení o zahájení správního řízení. Žalovaná tvrdí, že stěžovatelka nevyužila svého práva nahlížet do spisu v rámci správního řízení. Do spisu přibylo od oznámení o zahájení řízení do okamžiku rozhodování pouze vyjádření účastníka řízení. K nedostatečnosti odborných posudků zadaných žalovanou a absenci znaleckého posudku ve správním řízení žalovaná podotkla, že podle jejího názoru si nechala vyhotovit k danému typu pořadů dostatečné množství odborných stanovisek a čerpala z dostupné literatury, z níž některé pasáže ocitovala i ve svém vyjádření. Podle jejího názoru tento důkazní materiál dostačoval k odůvodnění závěru, že předmětný pořad naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., neboť tato nepracuje s ohrožením faktickým, nýbrž s pouhou možností ohrožení zákonem chráněných skupin osob. Ohledně námitek č. 5) žalovaná uvedla, že v době jejího rozhodování ještě zákon předmětné jednání stěžovatelky sankcionoval. Podle jejího názoru nelze směřovat datum rozhodnutí a den jeho podpisu, byť zpracování jejího rozhodnutí trvalo v tomto případě neobvykle dlouhou dobu. Stran posledních námitek stěžovatelky týkajících se výše pokuty žalovaná uvedla, že výši pokuty dostatečně odůvodnila. Doplnila, že správní rozhodnutí je třeba hodnotit v souvislostech, a má za to, že odůvodnění správního rozhodnutí je zřetelné a stanovení výše pokuty jasně zdůvodněné.

S odkazem na výše uvedené skutečnosti navrhla žalovaná soudu zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu pro Nejvyšší správní soud vyplynuly následující skutečnosti :

Ke způsobu vedení správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že je spis vybaven obsahem spisu, na němž jsou uvedena i čísla listu jednotlivých ve spisu založených písemností. Čísla listu na jednotlivých písemnostech však uvedena nejsou.

Správní spis obsahuje nedatovaný materiál s názvem „Analýza záznamu pořadů Big Brother, které byly vysílány televizí Nova od 30. září 2005 do 5. října 2005“, která byla provedena na základě stížností diváků na pořad Big Brother. Předmětem analýzy z kontextu bylo prověřit, zda tyto pořady obsahují nemorálnost, vulgární výrazy, požívání alkoholických nápojů, které dostávají soutěžící jako odměnu za splnění úkolů, propagaci kouření a sexuální scény. V rámci této analýzy byl vyhodnocen i předmětný díl pořadu Big Brother odvysílaný

stěžovatelkou dne 8. 10. 2005 od 20.00 do 20.20 hod. Po stručném popisu skutkového děje obsahuje analytický materiál konstatování, že pořad porušuje § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. s odůvodněním, že jde o nabádání ke krádeži a schvalování nemorálního jednání.

Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 15. 11. 2005, sp. zn. Rpo/149/05-V, č. j. 3330, (které bylo účastníku řízení doručeno dne 16. 11. 2005) bylo účastníku řízení oznámeno zahájení správního řízení ve věci porušení povinností provozovatele vysílání obsažených v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Současně byl účastník řízení vyzván k vyjádření podle ustanovení § 33 správního řádu. Toto oznámení zároveň obsahovalo poučení o možnosti nahlédnout do správního spisu a pořídit si z něho výpisy dle ustanovení § 23 správního řádu. Dne 7. 12. 2005 bylo žalované doručeno požadované vyjádření. Ve spise není založen protokol o nahlížení pověřeného pracovníka stěžovatelky před vydáním rozhodnutí ve věci, je tedy zřejmé, že stěžovatelka tohoto práva nevyužila.

Ve spise je založen návrh na usnesení žalované zpracovaný Analytickým odborem Úřadu, z něhož je patrný odhad závažnosti porušení zákona u jednotlivých pořadů. U předmětného dílu pořadu odvysílaného dne 8. 10. 2005 od 20:00 do 20:20 hod. shledala žalovaná tři formy porušení zákona v mírnější formě v procentuálním vyjádření 10%.

Dále je v spise založena kopie posudku PhDr. Mgr. J. K., Ph.D. „Posouzení nebezpečnosti reality show (VV, BB) pro děti do 15 let – stručné vyjádření“, který je rozdělen do několika částí a dodatků. Celý tento posudek vyznívá v tom směru, že se nejedná o pořady vhodné pro dospívající mládež. V závěru první části posudku znalec konstatuje, že pořad představuje program určený pro adolescenci a mladší dospělost. Kdyby ve zobrazovaném prostředí pobývaly děti do patnácti let, vážně by to ohrozilo jejich psychický, fyzický a morální vývoj. Pokud jsou děti účastníky takového prostředí prostřednictvím televize, nemůže to na ně mít dobrý vliv. Naopak, dle názoru znalce se jedná o zcela nevhodný pořad pro tuto skupinu diváků a může je vážně poškodit na psychickém i morálním vývoji. Proto by neměl být vysílán v době od 6:00 do 22:00 hod.

Z vyjádření Pedagogické sekce Etického Fóra ČR ze dne 24. 9. 2005 vyplývá, že pořady typu „reality show“ navozují v divákovi pocit, že jsou mu předkládány obrazy z reálného života, avšak ve skutečnosti podávají nereálný a pokřivený obraz o skutečnosti. Zobrazují jednání spočívající v časté konzumaci alkoholu, dovolené agrese a hrubosti, hovory o sexu s rysy obscennosti. Takové pořady se přitom mohou stát normou vedoucí k napodobování s tím, že vzbuzují v divácích proces přivykání si na prezentované formy jednání.

Z kopie posudku PhDr. J. R., Ph.D. ze dne 20. 9. 2005 vyplývá, že znalec rozebírá hlavní důvody, proč nejsou pořady typu reality show vhodné pro děti a v čem jim mohou být zejména škodlivé. Mezi ně autor posudku zařadil především dlouhodobý vliv pořadu na psychiku diváka, napodobování chování protagonistů, kteří nejsou reprezentativním vzorkem mladé populace a absentuje u nich jakákoliv hodnotová orientace.

Dne 7. 12. 2005 bylo žalované doručeno vyjádření stěžovatelky k oznámení o zahájení správního řízení. V tomto vyjádření se stěžovatelka zejména vyjádřila k prezentovaným závadným formám jednání, které dle žalované naplnily skutkovou podstatu správního deliktu. Přitom odkazovala na posudek znalce PhDr. S. H., i jeho výslechem. Kromě toho navrhovala také provést důkaz zvukově-obrazovým záznamem pořadu. Písemné vyhotovení znaleckého posudku PhDr. S. H. však stěžovatelka nedoložila. Žalovaná návrhu na provedení výslechu znalce nevyhověla.

Rozhodnutím žalované ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. Rpo 149/05, č. j. 5882/06, bylo ve výrokové části vysloveno, že žalovaná dne 21. prosince 2005 rozhodla na základě ustanovení § 5 písm. f) zákona č. 231/2001 Sb. v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) a § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona a podle ustanovení § 46 správního řádu tak, že:

1. Účastník řízení dne 8. října 2005 odvysílal na programu Nova v rámci série pořadů s názvem Big Brother Od 20:00 do 20:20 hod. díl, ve kterém byly zjištěny nevhodné formy komunikace, vulgarita, hrubost, včetně fyzického násilí, navádění ke krádeži za odměnu od organizátorů soutěže, častá prezentace kouření a konzumace alkoholu některých soutěžících. Konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění.

2. Tímto jednáním došlo k porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

3. Za porušení povinnosti uvedené v odst. 2 výše uvedeným způsobem se účastníkovi řízení podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. ukládá pokuta ve výši 500 000 Kč.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí (které rozčlenila do VII. bodů) žalovaná zejména uvedla, dne 9. listopadu 2005 provedla vyhodnocení vysílání další série Big Brother od 30. září do 12. října 2005 s tím, že analýza vysílání ze dne 8. října 2005 od 20:00 do 20:20 hod. diagnostikovala následující možná provinění vůči § 32 odst. 1 písm. g):

- a) Patologické formy komunikace jako normalita- agresivita, vulgarita;
- b) Navádění ke krádeži za odměnu od organizátorů soutěže;
- c) Prezentace kouření a konzumace alkoholu jako běžné formy jednání mladých lidí.

Po zhodnocení vyjádření účastníka řízení žalovaná výslovně uvedla, že ve správním řízení hodnotila, zda pořad Big Brother vysílaný dne 8. října 2005 od 20:00 hod. na programu Nova mohl ohrozit psychický, fyzický nebo mravní vývoj dětí či mladistvých. Podle žalované pořad divákům předváděl závadné formy komunikace - vulgaritu a agresivitu, prezentoval nevhodnou formou sexuální tematiku a časté kouření a konzumaci alkoholu některých soutěžících. Doplnila, že tentokrát byl celý pořad sestaven ze sestřihů tří událostí z minulé doby, přičemž ve všech třech případech šlo o opakovanou prezentaci situací, na jejichž závadnost byl účastník řízení již upozorněn.

K bodu a) žalovaná uvedla, že prezentace patologických forem komunikace bez jakékoliv korektivní pomoci sledujícím dětem byla už v předchozím období jedním z častých provinění vůči § 32 odst. 1 písm. g), na něž byl účastník řízení žalovanou upozorněn. V tomto dílu ovšem naprosto nezodpovědným způsobem k agresivitě přispěl sám Velký Bratr, když zadal D. a následně M. úkol, aby na ústa políbili E., které současně zadal úkol, aby se od nikoho na ústa políbit nenechala (navíc za odměnu při splnění úkolu jí slíbil láhev vína). Zatímco D. celkem rozumně úkol vzdal (a sdělil Velkému Bratru, co si o něm myslí), M. nakonec sáhl k násilí a s pomocí siláka Š. na dvakrát donutil E. k polibku. Dramaturgie pořadu si tu počínala z hlediska působení na děti a dospívající zcela bezohledně, navíc se tak dělo v jasném rozporu s tím, co si účastník řízení sám napsal do svého Kodexu ochrany dětí a mladistvých v televizním vysílání pořadů programu NOVA, kde se tvrdí: „*Má-li se v pořadu objevit násilí, je třeba vždy vzít v*

úvahu, že nesmí vést k napodobování.“ (11. 5. Násilí). Přitom je zřejmé, že touto nesmyslnou úlohou účastníka řízení ústy Velkého Bratra vybědla desetitisíce dětí k napodobování. Dále žalovaná citovala stanovisko Pedagogické sekce Etického fóra ČR: „Před dětmi a mládeží, hledající reálné vzory skutečného života, předkládají vzory, které nejsou svázány žádnými „zbytečnými“ pravidly. Hrubost a agrese jsou povoleny, stejně jako nadměrná konzumace alkoholu, časté hovory o sexu, narážky téměř s rysy obscennosti. Sobecké, bezohledné jednání zraňující druhého, jednání „neznačící bratra“ se stává normou vedoucí k napodobování.“

K bodu b) žalovaná uvedla, že pokud se týče krádeží na pokyn Velkého Bratra (cigarety jsou použity jako odměna, a to za chování, které je odsouzeníhodné - za krádeže oblečení ostatních soutěžících). L. v touze po cigaretách krade, i když ví, že její vinou mohou její spolubydlící natrvalo přijít o své oblečení a dostat se tak do velmi nepříjemné situace - což se nakonec i stalo. Velký Bratr oblečení nevrátil a například P. tak v důsledku krádeží nezůstalo vůbec žádné spodní prádlo. Podle názoru žalované je skutečně nevhodné, aby děti viděly, že když je člověk závislý na „hulení“ (jak to nazval v pořadu moderátor L. M.), tak je možné si opatřit cigarety krádeží, která může být provedena „fantasticky“. Obhajoba účastníka řízení se podle přesvědčení žalované zakládá na třech argumentech, z nichž ani jeden ve skutečnosti neplatí. První argument stěžovatelky spočívá v tom, že dění v soutěži Big Brother je možno co do mravního působení srovnávat s jinými žánry (například uměleckými) nebo s dětskou hrou. Big Brother je soutěž o 10 milionů a děti školního věku mají sklon chápat jednání soutěžících jako „návod k tomu, jak se správně chovat, aby člověk byl v životě úspěšný“. Tento přístup dětí potvrzuje i zkušenost rodičů a učitelů, kteří na tento fakt v souvislosti s reality show upozorňovali. Dalším argumentem je tvrzení, že „dětem je zřejmé, že formát reality show není pořadem normotvorným, ale informativním pořadem o lidské přirozenosti“. Žalovaná se domnívá, že nic není vzdálenějšího skutečnosti, než toto tvrzení. Reality show je pořad zábavný a jako takový na děti působí zvláště intenzivně. O tom, že by jej děti dokonce vědomě vyřadily z pořadů „normotvorných“, nemůže mít účastník řízení (ani případně znalec, na něhož se odvolává) žádné poznatky, neboť takový výzkum proveden nebyl. Žalovaná nesouhlasila s námitkou účastníka řízení, že navádění ke krádeži ze strany Velkého Bratra není relativizací hodnot: Sama soutěžící si byla vědoma nemorálnosti tohoto úkolu a nebyť své závislosti na nikotinu, nepřistoupila by na něj. Podle názoru žalované šlo naopak o klasickou ukázkou morálního „zlomení“ člověka v náročných situacích, přičemž dětským divákům vysílatel neposkytl žádnou možnost přiměřeně tuto událost vyhodnotit. Tím, že L. byla naopak jedna z diváčky nejoblíbenějších soutěžících, tedy její jednání je z hlediska dětských diváků veřejně schvalováno.

Konečně k bodu c) žalovaná uvedla, že někteří soutěžící (tentokrát L., E., Š.) často v záběrech kouří. Ačkoliv jde o zdraví ohrožující jednání, L. byly dokonce cigarety poskytnuty Velkým Bratrem jako odměna za krádeže. Dále již poněkoličaté Velký Bratr jako odměnu nabídl alkohol (tentokrát Š., který má s opilstí časté problémy). Častá a nadměrná konzumace alkoholu je trvalým problémem seriálu Big Brother a účastník na něj byl již upozorňován i za něj pokutován. Ospravedlňoval se tím, že jde o ojedinělý případ a že rozhodně soutěžící nejsou alkoholem odměňováni. Žalovaná zdůraznila, že nehodnotí chování soutěžících, nýbrž pořad, jak je vysílán účastníkem řízení. V daném případě vysílá provozovatel pořad, který ukazuje konzumaci alkoholu, kouření a chování v opilstí a toto považuje za „normální“. Navíc pořad se vyvíjí prakticky pod přímým dohledem účastníka řízení, ten chování soutěžících ovlivňuje, stejně jako soutěžícím doplňuje zásoby alkoholu a cigaret. Účastník řízení zadává soutěžícím úkoly a za jejich splnění je posléze odměňuje (i alkoholem). Tedy sám účastník řízení navádí, tedy ovlivňuje, soutěžící k určitému chování. Děti si vnější svět osvojují zejména napodobou. Pořad v žádné ze svých částí nevysvětluje, že chování soutěžících není normální právě pro dětské diváky. Děti tak mohou považovat chování soutěžících za běžnou normu chování, přičemž (zejména děti do mladšího školního věku) nejsou schopny rozlišit, že se jedná

o chování pod vlivem alkoholu nebo chování podle návodu účastníka řízení. Pokud by se tedy některý dětský divák rozhodl napodobit některého soutěžícího, a to kouřením, konzumací alkoholu, nebo promiskuitním chováním, je zde dána možnost jeho ohrožení, a to v případě kouření a konzumace alkoholu zcela jistě přinejmenším fyzickým poškozením. Alkohol a cigarety jsou v některých domácnostech dětem přístupné, a je tedy v možnostech přinejmenším jednoho dětského diváka vykouřit cigaretu nebo vypít alkohol jako důsledek nápodoby soutěžících v pořadu. Důsledkem tohoto chování pak může být v nejlepším případě chvilková nevolnost, v horším např. návyk kouření, příp. otrava alkoholem. Je třeba vnímat, že děti především s ohledem na svůj věk (zejména děti velmi nízkého věku), ale i na řadu dalších okolností se nemusí s obsahem pořadu vypořádat ve vztahu k jeho celku.

V odůvodnění rozhodnutí (konkrétně v bodě V.) se žalovaná zabývala výkladem jednotlivých neurčitých pojmů tvořících skutkovou podstatu předmětného správního deliktu. Odkázala na čl. 1 Úmluvy o právech dítěte (dále také jen „ÚPD“) a uvedla, že dítětem se rozumí každá lidská bytost mladší osmnácti let, pokud podle právního řádu, jenž se na dítě vztahuje, není zletilosti dosaženo dříve. Dle čl. 3 ÚPD musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy nebo, správními orgány nebo zákonodárními orgány. Čl. 17 ÚPD pak upravuje důležitou funkci hromadných sdělovacích prostředků tak, že za tímto účelem státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy, povzbuzují podle čl. 17 písm. e) Úmluvy tvorbu odpovídajících zásad ochrany dítěte před informacemi a materiály škodlivými pro jeho blaho mající na mysli ustanovení čl. 13 a 18 Úmluvy. Zákon č. 94/1963 Sb., o rodině pak rozlišuje dítě zletilé a nezletilé. Dle ustanovení § 8 odst. 2 občanského zákoníku se zletilosti nabývá dovršením osmnáctého roku. Před dosažením tohoto věku se zletilosti nabývá jen uzavřením manželství. Takto nabytá zletilost se neztrácí ani zánikem manželství ani prohlášením manželství za neplatné. Za mladistvého se dle ustanovení § 74 trestního zákona považuje osoba, která v době spáchání trestného činu dovršila patnáctý rok a nepřekročila osmnáctý rok svého věku. Žalovaná tedy má za to, že v souladu s její povinností dohlížet na dodržování zákonů v oblasti vysílání je také dohlížet v oblasti vysílání na zájmy a blaho dětí tak, jak vychází především z Úmluvy. Další, v právním řádu užívaný, pojem dětí a mladistvých, je pak již podskupinou této definice a nepřekračuje její věkové hranice. Žalovaná tedy tvrdí, že ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. rozumí pod pojmem děti a mladiství všechny osoby ve věku do osmnácti let bez dalšího přesnějšího vymezení. Žalovaná se dále zabývala pojmy ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje. Čl. 7 odst. 2 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi uvádí: *„Všechny části programů, které by mohly poškozovat fyzický, psychický či morální vývoj dětí a dospívajících, nesmějí být zařazovány do vysílání v čase, kdy je pravděpodobné, že by je tyto osoby mohly sledovat.“* Tato podmínka je dle žalované přímo aplikovaná právě v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.

Žalovaná se domnívá, že není nutné polemizovat nad obsahem slova vývoj, jakož i pojmu fyzický, neboli tělesný, a pojmu psychický, neboli duševní, neboť se dle jejího názoru jedná o pojmy obecně známé. V případě pojmu morální vychází žalovaná z morálky, tedy sféry lidského jednání a chování pozorovatelné z hlediska etických hodnot; morální pak chápe jako soubor pravidel morálky, jimiž se řídí jednání lidí v určité společnosti. V této souvislosti považuje žalovaná za vhodné zmínit také pojem dobré mravy, tj. měřítko hodnocení konkrétních situací, odpovídající obecně uznávaným pravidlům slušnosti v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti. Možné ohrožení pak žalovaná vykládá jako případnou, možnou odchylku z normálního (obvyklého běžného, průměrného) vývoje jedince v důsledku shlédnutí pořadu nebo upoutávky v televizním vysílání, ke které ale fakticky nemusí dojít (může jí být včasným zásahem, např. dalších osob, zabráněno). Žalovaná se zabývala definováním možného ohrožením mravního vývoje dětí a mládeže. Předně podle jejího názoru jde o zjištění vývojové

psychologie týkající se utváření mravního uvažování jako universální regulační kompetence, která je nezbytná pro chápání norem, interpretaci jejich významu a formování následného jednání. Z tohoto hlediska je ohrožením zdravého mravního vývoje vše, co jednak podlamuje vůbec schopnost mravního rozhodování (například ignorováním morální dimenze lidského jednání), jednak brání vývoji mravního života dosáhnout zralé fáze autonomní mravnosti založené na funkci citlivého svědomí. Konečně zde existuje souhlas společnosti ohledně morálních vlastností, které by bylo potřeba u dětí především pěstovat, jako např. slušnost, ohleduplnost, pracovitost, samostatnost, odpovědnost, nesobeckost, zásadovost atd. Souhrnně je tedy možno podle žalované konstatovat, že prezentace, které svým celkovým vyzněním působí proti výše uvedeným žádoucím mravním orientacím, ohrožují zdravý mravní vývoj dětí a mladistvých. Pro ono celkové vyznění přitom hraje mimořádně důležitou roli jak kontext vysílání (například zde chybí či nechybí v rámci daného pořadu taková morální korekce, která umožní dítěti či mladistvému se správně orientovat), tak i širší kontext celospolečenský (jde-li např. o vysílání, jehož působení se stane významnou součástí širšího společenského života alespoň po určitou dobu). Žalovaná má za to, že je její povinností dohlížet, aby konkrétním pořadem nebo upoutávkou nemohla být způsobena odchylka od jedinečného vývoje osobnosti dítěte, a to jednotlivě nebo současně ve všech součástech jeho vývoje, tedy tělesné či duševní, jakož i v obou současně, která by se odrazila v jeho normách chování. Žalovaná také pro úplnost uvádí v odůvodnění definici pojmu „pořad“, jak je uvedena v ustanovení § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb., dle níž považuje za pořad každý díl Big Brothera jednotlivě. Pořadem se podle jejího názoru rozumí obsahově souvislá, celistvá a časově ohraničená část rozhlasového a televizního vysílání.

Žalovaná na základě výše uvedeného hodnocení uzavřela, že pořad Big Brother vysílaný dne 8. 10. 2005 od 20:00 do 20:20 hod. naplnil znaky porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., přičemž pro naplnění skutkové podstaty porušení zákona jsou dle názoru žalované nezbytné tyto atributy: a) pořad byl zařazen do vysílání mezi 6:00 a 22:00 hod.; b) postačuje pouhá možnost ohrožení vývoje dětí a mladistvých, není třeba ohrožení faktické; c) pořad dle názoru žalované může ohrozit fyzický, psychický nebo morální vývoj, k čemuž stačí ohrožení byť jen jedné z těchto komponent vývoje dítěte (fyzického, psychického nebo morálního vývoje); d) pořad může ohrozit vývoj dětí a mladistvých, přičemž do této skupiny dle výkladu žalované náleží jak adolescenti, tak i děti předškolního a mladšího školního věku. Pro děti mladší 15 let považuje žalovaná pořad za zvláště nebezpečný. Žalovaná má za to, že v odůvodnění zřetelně vysvětlila všechny úvahy, kterými při posuzování pořadu byla vedena. Svě rozhodnutí hodnotí jako zcela souladné s platnou právní úpravou a uvádí, že k hodnocení možného ohrožení dětí přistoupila z pohledu rodičů a veřejnosti. Domnívá se, že v daném případě se jedná o možné ohrožení, které je s to prokázat na základě obecně známých skutečností, jakož i životních a rodičovských zkušeností jednotlivých členů žalované. Žalovaná konstatuje, že účastník řízení porušil ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., tedy povinnost nezařazovat v době od 6:00 do 22:00 hodin do vysílání pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých tím, že dne 8. října 2005 od 20:00 do 20:20 hod. na programu Nova odvysílal pořad Big Brother.

V bodě VI. odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že účastníkovi řízení bylo v minulosti uloženo upozornění na porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a byla mu za takové porušení udělena pokuta - např. rozhodnutím Rpo/57/05 za odvysílání reportáže „Pší zápasy“. Žalovaná má proto za prokázané, že účastník řízení byl v minulosti upozorněn na porušování zákona, k němuž docházelo tím, že do vysílání zařadil v době od 6:00 do 22:00 hod. pořady, které mohly ohrozit psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých.

Z bodu VII. odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že se žalovaná zabývala i výší pokuty. Vyslovně uvedla, že jsou dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce v mezích zákona č. 231/2001 Sb., a proto rozhodla dle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. o uložení pokuty ve výši 500 000 Kč. Doplnila, že byla omezena dolní a horní hranicí stanovenou zákonem a při stanovení výše pokuty byla vedena následujícími úvahami: K míře zavinění uvedla, že vysílání pořadu, jeho obsah, ovlivňování průběhu pořadu je v plné míře kontrolováno provozovatelem; v tomto pořadu je sestřih z minulých dní. Je tedy zcela na rozhodnutí samotného provozovatele, jaké úseky z nahraného materiálu do vysílání zařadí. Nejedná se o první pořad ze série a provozovatel již věděl, že žalovaná považuje některé typy chování účastníků za nevhodné a mohl je eliminovat, což neučinil. Účastník řízení pořad v této podobě tudíž zařadil do vysílání vědomě a úmyslně. K rozsahu a dosahu vysílání uvedla, že účastník řízení je provozovatel televizního vysílání s celoplošnou působností, (tj. více než 70% obyvatel ČR.) Žalovaná má za prokázány značný územní rozsah vysílání co do velikosti území, jakož i dosah vysílání co do počtu diváků. K finančnímu prospěchu účastníka řízení uvedla, že zvýšená sledovanost přinesla účastníku řízení finanční prospěch, avšak tento finanční prospěch v konkrétní výši nelze prokázat důkaznými prostředky žalované dostupnými, proto tato skutečnost neměla na stanovení výše pokuty vliv. K závažnosti věci uvedla, že se jedná o prezentaci několika závadných prvků, konkrétně násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, prezentace zdraví škodlivého jednání, požívání alkoholu a kouření, to vše ve střední intenzitě. K povaze vysílaného pořadu uvedla, že jde o tzv. reality show, nový typ pořadu, který je možno označit spíše za zábavný, což však nevylučuje možnost ohrožení vývoje dětí a mládeže obsahem tohoto pořadu. S odkazem na uváděné uzavřela, že účastník řízení výše uvedeným jednáním porušil svou povinnost podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., čímž se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., za který lze uložit pokutu ve výši od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč. Žalovaná uzavřela, že za spáchání tohoto správního deliktu uložila účastníku řízení pokutu ve výši 500 000 Kč a poučila účastníka řízení, že proti tomuto rozhodnutí může podat podle § 66 zákona č. 231/2001 Sb. žalobu k městskému soudu, a to ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí.

Ze správního spisu dále vyplývá, že označené rozhodnutí bylo účastníku řízení doručeno dne 22. 8. 2006. Stejně tak ze spisu vyplývá, že proti označenému správnímu rozhodnutí podal účastník řízení v zákonné dvouměsíční lhůtu žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2007, č. j. 10 Ca 325/2006 – 63, zamítnuta jako nedůvodná s odůvodněním rekapitulovaným výše.

Ze soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti týkající se projednání posuzované věci městským soudem.

Z protokolu o jednání ze dne 18. 1. 2007 je patrné, že městský soud se rozhodl z navrhovaných důkazů provést důkaz znaleckým posudkem PhDr. S. H., dále rozhodnutími žalované ze dne 27. 4. 2005, č. j. Rpo/57/05, a dále rozhodnutími vyjmenovanými v bodě 7. žaloby. Dále se městský soud usnesl provést dokazování zvukově-obrazovým záznamem předmětného dílu pořadu Big Brother. Další důkazy navržené stěžovatelkou městský soud nepřipustil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti **kasační stížnosti**, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Dále Nejvyšší správní soud před samotným posouzením kasačních námitek stěžovatelky považuje za vhodné vymezit obecná východiska a roviny, v nichž posuzovanou věc podrobil přezkumu, a zároveň definovat obecné právní úvahy, které považuje za jádro řešení posuzované věci.

V nejobecnější rovině se v posuzované věci jedná o střet dvou právem chráněných hodnot a legitimních zájmů. V první řadě se jedná o svobodu slova a šíření myšlenek či informací, která je základním lidským právem, a to jak v rovině aktivní, tedy šíření takových myšlenek a informací, tak i v rovině pasivní, tedy právu na získávání takových informací. Naproti tomu je zde právem chráněný zájem a blaho dítěte, reprezentovaný fyzickým, psychickým a mravním vývojem jeho osobnosti, který nesmí být výkonem svobody slova a šíření informací v rozsahu určitého právem vymezeného prostoru narušen. V první řadě je zapotřebí nastínit právní úpravu střetu těchto dvou právem chráněných zájmů v rovině mezinárodního i vnitrostátního práva.

V rovině mezinárodněprávních norem dopadajících na tuto problematiku je třeba vyjít z obecného rámce práva na svobodu projevu a rozšiřování myšlenek a informací v zásadě bez zásahů státních orgánů (čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhl. pod č. 209/1992 Sb.). Podle ustanovení čl. 10 odst. 2 této Úmluvy dále platí, že *„výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“* Z dalších mezinárodněprávních pramenů práva, které upravují práva provozovatelů televizního vysílání a možnost státní ingerence do tohoto dovoleného jednání, je třeba jmenovat Evropskou úmluvu o přeshraniční televizi, ve znění Protokolu pozměňujícího tuto Úmluvu (vyhl. pod č. 57/2004 Sb. m. s.), která v čl. 7 odst. 2 stanovuje, že všechny části programů, které by mohly poškozovat fyzický, psychický či morální vývoj dětí a dospívajících, nesmějí být zařazovány do vysílání v čase, kdy je pravděpodobné, že by je tyto osoby mohly sledovat.

Úmluva o právech dítěte (vyhlášena jako sdělení č. 104/1991 Sb.) obsahuje k předmětné problematice úpravu několika povinností státu vzhledem k regulaci ochrany dětí před škodlivým vlivem masmédií. Především se jedná o pozitivní povinnost povzbuzovat hromadné sdělovací prostředky k šíření informací a materiálů, které jsou pro dítě sociálně a kulturně prospěšné (čl. 17 písm. a) ÚPD), a zejména povinnost zajistit tvorbu odpovídajících zásad ochrany dítěte před informacemi a materiály škodlivými pro jeho blaho, majíce na mysli ustanovení článků 13 a 18 ÚPD. Čl. 13 ÚPD upravuje právo dítěte na svobodu projevu, které zahrnuje i oprávnění získávat informace šířené hromadnými sdělovacími prostředky. Podle odst. 2 písm. b) tohoto článku může výkon tohoto práva podléhat určitým omezením. Tato omezení však musí být stanovena zákonem a být nutná k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky. Smyslem tohoto ustanovení Úmluvy je vymezit právo dítěte seznamovat se s určitými druhy informací, které mohou narušovat jeho zájmy, pouze v rámci vymezeném veřejnoprávní regulací smluvní strany ÚPD. Veřejnoprávní povinnosti státu regulovat předmětnou problematiku tedy odpovídá i příslušné omezení práva dítěte na takové informace.

Vnitrostátní česká právní úprava této problematiky vychází z mezinárodněprávního normativního rámce a stanovuje provozovatelům televizního vysílání určité povinnosti a omezení v duchu čl. 10 odst. 2 Úmluvy, které slouží k ochraně veřejného pořádku a hodnot, které je společnost povinna v duchu principů právního státu chránit. Dále vnitrostátní právní

úprava také určuje příslušné orgány, které mají zákonem stanovenou pravomoc a působnost k dozoru a kontrole činnosti provozovatelů vysílání. Tak podle § 5 zákona č. 231/2001 Sb., který upravuje působnost žalované, je žalovaná mj. oprávněna dohlížet na dodržování právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a podmínek stanovených v rozhodnutí o udělení licence či v rozhodnutí o registraci, resp. ukládat sankce podle tohoto zákona.

Provozovatel vysílání je z hlediska obsahu vysílaných pořadů vázán zákonným rámcem povinností, které je povinen při své činnosti respektovat. Mezi ně náleží i povinnost upravená v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. ve znění účinném do 30. 5. 2006, které stanoví, že jednou ze základních povinností provozovatele vysílání je nezařazovat do vysílání době od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Tato kogentní právní norma má svou sankční část upravenou v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. ve znění účinném do 30. 5. 2006, kde je vymezen diskreční prostor pro určení výše pokuty za porušení výše citovaného ustanovení § 32 odst. 1 písm. g): „*Pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč uloží Rada provozovatelů vysílání a provozovatelů převzatého vysílání, pokud zařazuje do vysílání od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.*“

Pro posouzení vymezení významu skutkové podstaty tohoto ustanovení zákona je zapotřebí zdůraznit, že pro její naplnění dostačuje pouhá schopnost předmětných pořadů a upoutávek (které jsou potenciálním nosičem prezentace závažného chování) ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Skutková podstata deliktu tedy může být naplněna bez ohledu na to, zda došlo, byť alespoň u jedné osoby spadající do chráněné kategorie dětí a mladistvých, ke skutečnému ohrožení jejího fyzického, psychického nebo mravního vývoje. Skutková podstata deliktu tedy v tomto případě postihuje potencialitu, nikoliv realitu dopadu odvysílaného pořadu či upoutávky na chráněnou skupinu dětí a mladistvých. Zakotvení této skutkové podstaty nelze tedy chápat jinak než jako zákonnou realizaci povinnosti státu ochránit děti (v terminologii ÚPD) před potenciálními škodlivými a rušivými vlivy masmediální komunikace, což je forma státní ingerence do základních práv, která je v souladu se zájmem společnosti jako celku a nezasahuje přitom nepřiměřeně do práv provozovatele vysílání. Správní orgán kompetentní k výkonu kontroly nad provozovaným vysíláním tedy není povinen prokazovat reálné naplnění skutkové podstaty, nýbrž pouze přesvědčivě, racionálně a řádně odůvodnit, z jakého důvodu považuje určité prezentované jednání za podřaditelné pod skutkovou podstatu správního deliktu.

Obě citovaná zákonná ustanovení pracují s neurčitými pojmy, a je na správním orgánu, aby konkrétní jednání delikventa pod rozsah těchto pojmů podřadil a zdůvodnil, proč podle jeho názoru takové jednání naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu. Na samotné oprávnění správního orgánu vykládat tyto pojmy je třeba nahlížet jako na souladné se základními ústavními mezemi výkonu státní moci obsaženými v čl. 2 odst. 3 Ústavy, resp. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a to z důvodu, že zákonodárce správní orgán k takovému postupu sám zmocnil a poskytl mu tak pravomoc dotvořit právní normu dle podmínek konkrétního případu a konkrétního jednání účastníka řízení. Při výkonu této pravomoci však správní úřad nesmí meze tohoto zmocnění překročit. Nejvyšší správní soud považuje za nutné vymezit problém interpretace neurčitých pojmů podrobněji.

Jak vyplývá z logiky citovaných ustanovení, výklad neurčitých pojmů je klíčovou součástí mechanismu podřazení skutkové podstaty faktické pod skutkovou podstatu právní, tedy nutnou součástí zdůvodnění výroku o spáchání správního deliktu. V rovině určení výše sankce pak již nehraje roli samotné podřazení jednání stěžovatelky pod zákonnou skutkovou podstatu

(formovanou neurčitými pojmy), nýbrž intenzita, kterou jednání stěžovatelky zvyšovalo pravděpodobnost ohrožení chráněné kategorie osob, tedy dětí a mladistvých a jejich fyzického, psychického a mravního vývoje. Při výkladu neurčitých pojmů je rozhodujícím kritériem posouzení správnosti této operace skutečnost, zda správní orgán definoval jednotlivé pojmové znaky neurčitých pojmů a konkretizoval, ve kterých skutkových okolnostech případu spatřuje jejich naplnění v konkrétním případě. V tomto ohledu lze poukázat na bohatou judikaturu k tomuto problému, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 5 Afs 151/2004, viz www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit. Z rozsudku téhož soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 – 62, pro neurčitý pojem plyne, že „...takový pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.“ V intencích judikatury Ústavního soudu je třeba rovněž podotknout, že při výkladu neurčitých pojmů je třeba vyhnout se libovůli či svévolné aplikaci práva, tj. situaci, kdy dojde k extrémnímu nesouladu právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, dále ve smyslu interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je přepjatý formalismus), jakož i interpretace a aplikace zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právním myšlení konsensuálně akceptovaném významu, aniž by byly dostatečně vyloženy důvody, na základě nichž soud dosavadní výkladovou praxi odmítá, a konečně ve smyslu rozhodování bez bližších kritérií či alespoň zásad odvozených z právní normy (viz blíže zejména nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 351/04, III. ÚS 501/04, III. ÚS 606/04, nálezy ze dne 14. 3. 2002, sp. zn. III. ÚS 346/01, všechny přístupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Žalovaná byla tedy povinna podřadit konkrétní jednání účastníka řízení pod rozsah neurčitých pojmů v souladu s jejich všeobecně v našem právním prostředí aktuálně akceptovaným významu v souladu s principy spravedlnosti a zákazu svévolné aplikace práva. V případě, že shledala, že jednání stěžovatelky naplňuje zákonné znaky, byla oprávněna uložit za toto jednání sankci. Správní rozhodnutí o vině a trestu za správní delikt by mělo být dostatečně odůvodněné, úplné, přesvědčivé a konzistentní, aby naplnilo požadavky na právní rozhodování v podmínkách materiálního právního státu. Při rozhodování o výši sankce je pak třeba kromě těchto obecných kritérií zohlednit především specifická kritéria stanovená pro tuto konkrétní formu správního trestání, která jsou obsažena v ustanovení § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., které stanoví, že „Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.“ V posouzení hodnocení těchto kritérií ve vztahu k sankcionovanému jednání stěžovatelky žalovanou a posléze rovněž soudem je třeba hledat odpověď na otázku, zda byla sankce uložená za správní delikt přiměřená, či nikoliv. Nejvyšší správní soud se přitom přidržel své ustálené judikatury, podle níž *správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přiblížil, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu* (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 31. května 2007, č. j. 4 As 64/2005 – 59, dále také obdobně rozsudek téhož soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, oba přístupné na www.nssoud.cz).

Otázka soudního přezkumu správního uvážení co do samotného naplnění neurčitého pojmu jednáním účastníka řízení a co do výše pokuty je řešena rovněž ustálenou judikaturou. Při interpretaci neurčitého pojmu a podřazení jednání delikventa pod jeho rozsah se jedná o výlučnou pravomoc příslušného správního orgánu dotvářet právo, kterou zákonodárce svěřuje pouze jemu, nikoliv však soudu. Přezkoumává-li k námitce účastníka řízení soud interpretaci neurčitého pojmu správním orgánem, je jeho úkolem kontrola zákonnosti aplikace neurčitých pojmů a zejména přezkum odůvodnění v intencích zásad uvedených výše. Soudu však nepřisluší, aby správní orgán nahradil, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 – 62, přístupný na www.nssoud.cz). Naproti tomu, uvážení správního orgánu co do výše sankce za správní delikt je soudně přezkoumatelné v tzv. v plné jurisdikci, neboť soud je oprávněn v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s. od pokuty upustit či její výši tzv. moderovat, tedy snížit v případě, že shledá výši pokuty uloženou správním orgánem jako zjevně nepřiměřenou okolnostem spáchání deliktu (viz k tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 6 As 39/2006 - 148, rozsudek téhož soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 8 As 13/2006 - 115).

Nejvyšší správní soud proto na základě a v rozsahu námitek vznesených stěžovatelkou vážil, zda žalovaná v souzené věci postupovala v souladu se zákonem a principy právního státu a zda se soud k námitce stěžovatelky zabýval tím, zda žalovaná při interpretaci neurčitých pojmů postupovala zákonně a nepřekročila meze svého uvážení. Dále zaměřil svou pozornost na přiměřenost výše pokuty k jednání stěžovatelky, a to i s ohledem na možné využití moderačního oprávnění soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované. Kromě těchto nosných stížnostních bodů posuzované věci Nejvyšší správní soud samozřejmě přezkoumal i důvodnost ostatních námitek stěžovatelky, které míří zejména k procesním nedostatkům řízení před žalovanou, které mohly podle jejího názoru mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a také k nedostatkům v řízení před městským soudem.

S přihlédnutím k výše definovaným obecným výkladovým východiskům a zároveň i specifikům předmětné věci Nejvyšší správní soud po jejím přezkoumání dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Ve stížnostním bodě č. 1) stěžovatelka zejména namítá, že se soud nevypořádal dostatečně s námitkou stěžovatelky o tom, že žalovaná řádně nevyložila pojmy uvedené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) a ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění rozsudku nelze učinit závěr, že by soud tyto pojmy řádně nevyložil. Naopak, z odůvodnění plyne, že se městský soud zabýval všemi neurčitými pojmy vymezenými v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) a ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud je přitom toho názoru, že výklad neurčitých pojmů nelze nikdy označit za komplexní či úplný, neboť tyto pojmy mění svůj obsah a rozsah v závislosti na konkrétních skutkových rysech případu, z čehož konec konců vyšel i městský soud při svém hodnocení věci. Interpretace provedená žalovanou i soudem je podle Nejvyššího správního soudu plně v souladu se zásadami výkladu neurčitých pojmů vymezenými výše, a to z následujících důvodů.

Stěžovatelka v kasační stížnosti relativizovala dopad označených neurčitých pojmů na posuzovanou věc, resp. obsáhle vyslovovala nesouhlas ze závěry žalované, jakož i soudu ohledně podřazení svého jednání pod rozsah těchto pojmů. S těmito tvrzeními stěžovatelky se Nejvyšší správní soud rovněž neztotožňuje, jelikož – jak již výše uvedl – neurčité právní pojmy žádný obecně daný ustálený význam nemají a je třeba je vykládat v souladu s uvedenými principy

právního státu tak, jak vyžadují okolnosti případu. Posuzovanému jednání stěžovatelky podle názoru Nejvyššího správního soudu však lze v dané době a v daném situačním kontextu připsat všeobecně akceptovatelný právní význam a podřadit jej pod rozsah vykládaných neurčitých pojmů. Diskrece správního orgánu co do jejich významu (a tedy i smyslu v konkrétním posuzovaném případě) však nesmí přesáhnout tzv. meze správního uvážení dané základními ústavněprávními kautelami a principy právního státu. V posuzované věci Nejvyšší správní soud takové překročení meze správního uvážení neshledal. K výkladu pojmu „mravní vývoj“ dětí a mladistvých Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaná nemá žádná svá vlastní kritéria mravnosti, jak tvrdila stěžovatelka, neboť se jedná o státní orgán, jehož činností není stanovovat taková kritéria. Zároveň je ovšem v souladu se zákonem pro účely řízení o uložení sankce za správní delikt podle zákona č. 231/2001 Sb. žalovaná bezpochyby povolána k tomu, aby si na základě interpretační úvahy učinila o obsahu a rozsahu těchto kritérií úsudek a aplikovala ho na skutkovou podstatu konkrétního případu. Přitom je zřejmé, že žalovaná vychází z obecného pojmání mravnosti tak, jak ho většinově vnímá současná společnost. Je třeba dále poukázat na to, že z žádného zákonného ustanovení nevyplývá povinnost žalované vykládat neurčité právní pojmy předem (tj. před zahájením řízení či před vydáním správního rozhodnutí) a taková povinnost zjevně nevyplývá ani z principu právní jistoty subjektů.

Naopak, smyslem ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. je postihnout jím vymezené skutkové jednání ex post na základě hodnocení tohoto jednání žalovanou. Informaci o výkladu neurčitých pojmů žalovanou mohla stěžovatelka získat z předchozí rozhodovací praxe žalované v obdobných případech, avšak ani taková informace by stěžovatelce nemohla zaručit „absolutní“ právní jistotu v tom směru, jak budou tyto neurčité pojmy žalovanou vyloženy za jiných skutkových okolností. Tímto nedochází ani k porušení principu předvídatelnosti právního rozhodování, kterým stěžovatelka argumentovala s poukazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, a to z důvodu, že předvídatelností nelze rozumět neměnnost výkladu neurčitých pojmů, které ze své podstaty rozšiřují významové pole právních norem a na určení jejich rozsahu v konkrétním případě závisí dopad zákonem stanovené sankce, která je sama o sobě co do svého zákonného rozsahu předvídatelná. Podle názoru Nejvyššího správního soudu musí být výklad neurčitých pojmů předvídatelný do té míry, že v obdobných případech musí být tyto pojmy vykládány obdobně, aby tak nedocházelo k libovůli při aplikaci práva a vytváření nedůvodného rozdílného zacházení s provozovateli vysílání. Z tohoto pohledu vyhlíží úvaha žalované, že není pochyb o tom, že vulgarismy či jiné formy nevhodné komunikace, byť jsou součástí sociální reality, nelze pokládat za vhodné podněty ovlivňující mravní vývoj dětí a mladistvých v pozitivním slova smyslu, jako přezkoumatelná i zákonná interpretace aplikovaných neurčitých pojmů „mravní vývoj dětí a mladistvých“. Jednání stěžovatelky představující skutkovou podstatu správního deliktu, které spočívalo v odvysílání těchto nevhodných forem komunikace v době, kdy u televizních přijímačů bylo možno důvodně předpokládat přítomnost nezletilých diváků, tedy v souladu s touto přezkoumatelnou správní úvahou, naplnilo skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Lze tak souhlasit rovněž s argumentací městského soudu, který uvedl: „*Správní orgán v daném případě dostal své interpretační povinnosti ve vztahu k neurčitým právním pojmům, jenž jsou obsaženy v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) resp. ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., neboť žalovaná se dostatečným způsobem zabývala interpretací neurčitých právních pojmů s ohledem na konkrétní skutkovou podstatu, a to i s přihlídnutím ke všem významným aspektům v dané věci.*“ Městský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu dostal své povinnosti přezkoumat interpretaci neurčitých pojmů žalovanou v rozměru přezkoumatelnosti a zákonnosti této výkladové úvahy a posoudil tak předmětnou žalobní námitku stěžovatelky správně. Z toho důvodu kasačním námitkám uvedeným v bodě č. 1 kasační stížnosti Nejvyšší správní soud stěžovatelce nemohl přisvědčit a plně se ztotožňuje se závěry městského soudu.

V stížnostním bodě č. 2 stěžovatelka zejména namítá, že nebyla předem upozorněna žalovanou na porušení zákona a nebyla jí tak dána příležitost napravit své jednání. Dále stěžovatelka argumentovala tím, že nebyla předem seznámena s výkladem neurčitých pojmů, který žalovaná zaujala při posuzování této věci. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. upravuje institut tzv. opatření k nápravě, který předchází udělení sankce za porušení povinností stanovených tímto zákonem. Toto ustanovení výslovně uvádí, že „...*jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.*“ V odst. 2 a 3 téhož ustanovení je pak uvedeno, že „*délka lhůty k nápravě podle předchozího odstavce musí být přiměřená charakteru porušené povinnosti, přičemž dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada sankci neuloží.*“ Smyslem a účelem tohoto institutu je nepochybně zajistit, aby provozovatel vysílání nebyl potrestán za delikt ní jednání, jehož si nebyl vědom, tj. z procesního hlediska vzato, aby prvním úkonem vůči provozovateli nebylo oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt. Tímto institutem se tak z obecného pohledu realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce i na tomto místě dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele. Zákon nijak blíže nespécifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Jak vyplývá ze správního spisu, takové informace se stěžovatelce dostalo ze strany žalované opakovaně, byť v souvislosti s jiným typem pořadu. Nejvyšší správní soud má za to, že v souladu s účelem a smyslem citovaných ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. ve znění s účinností do 30. 5. 2006 nelze dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každé jednotlivé skutkové podstaty porušení téže zákonné povinnosti shledané u téhož provozovatele, nota bene u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musí být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání. V souladu s tímto názorem Nejvyššího správního soudu vyznívá i judikatura městského soudu citovaná v odůvodnění napadeného rozsudku, z níž vyplývá, že podmínka předchozího upozornění, zakotvená v ustanovení § 59 odst. 1 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., je splněna tehdy, byl-li provozovatel vysílání žalovanou upozorněn na porušení téže povinnosti stanovené zákonem bez ohledu na to, kdy k porušení této povinnosti došlo. V souladu s touto judikaturou je tedy rozhodující, že stěžovatelka byla na porušení totožné povinnosti stanovené zákonem již v minulosti upozorněna, přičemž v posuzované věci tomu tak bylo. Nejvyšší správní soud poukazuje v této souvislosti na skutečnost, že stěžovatelce byla již v minulosti uložena pokuta, např. rozhodnutími ze dne 4. - 5. 10. 2005, jímž jí uložila za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. za odvysílání pořadů ze série Big Brother ve dnech 28. 8. až 15. 9. 2005 pokutu ve výši 4 000 000 Kč. K tomu lze dodat, že povinnost žalované upravená v ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. není vázána na konkrétní skutkovou podstatu jednání provozovatele, nýbrž na skutkovou podstatu právní, tedy v tomto případě porušení povinnosti nezařazovat v době od 6.00 do 22.00 hod. typy pořadů, které by mohly ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. V posuzované věci nemá Nejvyšší správní soud pochyb o tom, že stěžovatelka si byla vědoma toho, že jednání soutěžících prezentované v pořadu Big Brother bude žalovanou takto hodnoceno a reakce žalované byla tak dostatečně předvídatelná.

Z těchto důvodů ani v námitkách uvedených v bodě č. 2 kasační stížnosti Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil a shledal je nedůvodnými.

V bodě č. 3 kasační stížnosti stěžovatelka brojí proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, a to jak ze strany žalované, tak ze strany soudu. Žalovaná podle názoru stěžovatelky pochybila, když neprovedla důkaz zvukově-obrazovým záznamem předmětného dílu pořadu

Big Brother. Městský soud pak podle názoru stěžovatelky pochybil, když sice provedl důkaz zvukově-obrazovým záznamem pořadu, ale nesprávně ho vyhodnotil. Stejně tak se dopustil soud podle přesvědčení stěžovatelky nesprávného hodnocení znaleckých posudků a odborných vyjádření obsažených ve spise žalované. Dále stěžovatelka poukázala na skutečnost, že reklama na alkoholické nápoje se běžně objevuje při vysílání sportovních přenosů, což je podle názoru stěžovatelky v rozporu s aplikační praxí ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. žalovanou. Nejvyšší správní soud tudíž dovozuje, že stěžovatelka namítá kasační důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s. Ohledně námítky spočívající ve srovnání pořadu Big Brother s reklamou na alkohol se podle Nejvyššího správního soudu jedná o užití argumentu analogií, který směřuje k prokázání rozporné aplikační praxe stěžovatelky, která by porušovala zásadu předvídatelnosti a spravedlivého procesu (v obdobných případech obdobně). Přestože se tato námitka nevztahuje přímo k posuzované věci, Nejvyšší správní soud ji v rámci v tomto bodě namítaných kasačních důvodů rovněž posoudil.

K významu vady vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení v řízení před správním orgánem, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná za prvé o situaci, v níž došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytyčanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

K významu vady vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že tento kasační důvod se skládá ze tří dílčích kasačních důvodů, které mají za následek nepřezkoumatelnost napadeného soudního rozhodnutí. První, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí), spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně k poslední jmenovanému důvodu, tedy že se jedná o nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba jeho význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud neshledal v řízení před žalovanou ani v řízení před soudem žádnou z výše uvedených vad. Ze správního spisu vyplynulo, že součástí podkladů

pro rozhodnutí žalované byl i zvukově-obrazový záznam předmětného dílu pořadu Big Brother. Z vyjádření stěžovatelky k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 12. 2005 vyplývá, že stěžovatelka navrhla provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem tohoto pořadu. Ve správním spisu není založen žádný písemný doklad o tom, že tento důkaz byl ve správním řízení žalovanou skutečně proveden. To nelze přímo zjistit ani z rekapitulační části odůvodnění rozhodnutí žalované. Na druhé straně ovšem nelze přehlédnout, že celé rozhodnutí žalované je postaveno na zjištěních, které mohla žalovaná získat pouze detailním studiem předloženého zvukově-obrazového záznamu. Z toho dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí je postaveno na skutkových zjištěních majících původ ve zvukově-obrazovém záznamu předmětného pořadu, který je jeho formou existence sui generis. Podstatným pro posouzení dané otázky je proto ta skutečnost, zda žalovaná při svém zasedání, kdy bylo rozhodováno o předmětné pokutě, měla k dispozici správní spis, jenž by jí umožnil, zjistit obsah předmětného pořadu, resp. zda měla možnost porovnat a zhodnotit, zda předmětný pořad obsahuje prvky, které by mohly ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Přitom nemá na posouzení této otázky význam, zda analýzu zvukově-obrazového záznamu pořadu provedla přímo žalovaná, anebo Úřad žalované jako její organizační složka, a zda se žalovaná jako kolegiální orgán seznámila s obsahem posuzovaného pořadu odvíšlaného stěžovatelkou bezprostředně shlednutím projekce audiovizuálního díla, anebo prostřednictvím analýzy pořadu provedené Úřadem žalované.

Jelikož tuto námitku stěžovatelka uplatnila v žalobě, provedl městský soud důkaz zvukově-obrazovým záznamem předmětného pořadu sám při jednání dne 18. 1. 2007, přičemž konstatoval, že správní spis (jehož součástí je i CD disk s předmětným pořadem) byl dostatečným podkladem umožňujícím žalované zjistit skutečný stav věci. Nejvyšší správní soud souhlasí s výkladem městského soudu jak ohledně vyhodnocení postupu žalované při dokazování, tak i se samotným hodnocením věci na základě provedeného důkazu zvukově-obrazovým záznamem v řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud vyhodnotil dokazování ohledně obsahu předmětného dílu pořadu Big Brother jako řádné a dostatečné, nepovažoval za vhodné v souladu § 109 odst. 1 s. ř. s. nařizovat ve věci jednání a provést tento důkaz znovu.

Pokud jde o námitku stěžovatelky týkající se zpochybnění hodnocení dalších podkladů rozhodnutí žalované, a to jak v řízení před žalovanou, tak i v řízení před soudem, nepovažuje Nejvyšší správní soud tuto námitku za důvodnou. Ve správním spise se nalézá kopie posudku PhDr. Mgr. J. K., kopie rámcového posudku PhDr. J. R. ze dne 20. 9. 2005 a kopie odborného vyjádření Pedagogické sekce Etického Fóra ČR k „VyVolení“, „Big Brother“ reality show ze dne 24. 9. 2005, „Analýza pořadů ze série Big Brother“ vyhotovená analytickým odborem žalované představující písemně zpracovaný popis jednotlivých pořadů s poukazem na problematická místa. Žalovaná do svého hodnocení zahrнула uvedené podklady, přičemž se vypořádala i s tvrzeními obsaženými v posudku znalce PhDr. S. H., kterými argumentovala ve svém vyjádření stěžovatelka. Námitku stěžovatelky směřující k nesprávnému vyhodnocení tohoto znaleckého posudku městským soudem Nejvyšší správní soud nepovažuje za odůvodněnou, neboť z textu napadeného rozsudku zřetelně vyplývá (str. 21 napadeného rozsudku), že se městský soud tímto posudkem zabýval, nicméně se s jeho závěry neztotožnil, což plně odpovídá principu volného hodnocení důkazů, kterým je řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ovládáno (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Lze přitom souhlasit s městským soudem, že není povinností žalované opatřovat si vždy ve všech správních řízeních vedených s provozovatelem televizního vysílání ohledně uložení pokuty za porušení zákazu zakotveného v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. znalecký posudek k prokázání toho, že daný pořad by mohl ohrozit, fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, resp. že přizvání znalce za účelem odborného posouzení věci, je dle názoru soudu na místě jen tehdy, pokud by na základě vysílání pořadu ve vazbě na

požadavky zákona nebylo možné učinit logické správní uvážení o takovém vlivu pořadu a šlo by o hraniční případ složitého správního úsudku. Nejvyšší správní soud podpůrně odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 396/05, přístupné na <http://nalus.usoud.cz>), z něhož vyplývá, že *pro naplnění skutkové podstaty uvedeného správního deliktu postačí, když je obrožen pouze morální vývoj dětí (tedy s ohledem na existenci určitých obecně uznávaných morálních pravidel ve společnosti), o čemž je bezes zbytku oprávněn rozhodnout správní orgán a soud, aniž by bylo namístě zjišťovat jakákoliv odborná vyjádření či znalecké posudky*. Podobně vyznívá i judikatura Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, zejména představovaná rozsudky tohoto soudu ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 62/2005 - 66, dále rozsudek dne 27. září 2007, č. j. 8 As 17/2006 - 78, a také rozsudek ze dne 23. března 2005, č. j. 6 As 16/2004 - 90, všechny přístupné na www.nssoud.cz), v níž Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že hodnocení otázek týkajících se dopadu pořadu na vývoj dětí a mladistvých nemusí být hodnocením odborníků. Žalovaná je regulačním orgánem, který nastavuje standardy týkající se vysílání, jako kolektivní orgán rozhoduje hlasováním a konečné rozhodnutí proto není subjektivním názorem jedince, ale názorem skupiny vycházejí z průměrného vnímání společnosti. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu, že znalecký posudek jako důkazní prostředek má v řízení před žalovanou místo zejména v hraničních případech, kdy by úvaha žalované nedostačovala k dostatečnému posouzení vlivu odvysílaného pořadu na psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, neboť jednání tvořící skutkovou podstatu správního deliktu (spočívající v prezentaci vulgarity, agresivity, kouření, požívání alkoholu apod.), za něž žalovaná uložila stěžovateli pokutu, bylo možno vyložit dostatečně za pomoci hledisek laického vnímání a porozumění skutkovým okolnostem případu, kterým žalovaná bezesporu disponuje. S přihlédnutím ke všem podkladům i bez nařízení znaleckého posudku dospěla podle Nejvyššího správního soudu žalovaná v souladu se zákonem a k závěru o porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., z čehož plyne, že ani další argumenty stěžovatelky o pouhé „nevkusnosti“ pořadu nemají pro posouzení věci žádnou relevanci.

Konečně k námitce o nutnosti porovnání prezentace pití alkoholu v pořadu Big Brother s reklamou na alkohol během sportovních přenosů Nejvyšší správní soud uvádí následující. Stěžovatelkou uváděný zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1995 Sb.“) upravuje vysílání reklamy, přičemž k reklamě na alkoholické nápoje stanovuje vysílateli určité povinnosti. Ustanovení § 4 tohoto zákona vymezuje reklamu po stránce jejího dovoleného obsahu a contrario následovně:

„Reklama na alkoholické nápoje nesmí:

a) nabádat k nestřídmému užívání alkoholických nápojů anebo záporně či ironicky hodnotit abstinenci nebo zdrženlivost,

b) být zaměřena na osoby mladší 18 let, zejména nesmí tyto osoby ani osoby, které jako mladší 18 let vyhlížejí, zobrazovat při spotřebě alkoholických nápojů nebo nesmí využívat prvky, prostředky nebo akce, které osoby mladší 18 let oslovují,

c) spojovat spotřebu alkoholu se zvýšenými výkony nebo být užitá v souvislosti s řízením vozidla,

d) vytvářet dojem, že spotřeba alkoholu přispívá ke společenskému nebo sexuálnímu úspěchu,

e) tvrdit, že alkohol v nápoji má léčebné vlastnosti nebo povzbuzující nebo uklidňující účinek anebo že je prostředkem řešení osobních problémů,

f) *zdůrazňovat obsah alkoholu jako kladnou vlastnost nápoje.*

Naopak, § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. ve znění účinném do 30. 5. 2006 pouze obecně stanovoval, že jednou ze základních povinností provozovatele vysílání je nezařazovat do vysílání době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Televizní reklama je zvláštním druhem pořadu či audiovizuálního díla, jehož mediální prezentace je regulována v obecné rovině zákonem č. 40/1995 Sb. a dále rovněž zákonem č. 231/2001 Sb. Vztah obou právních předpisů je vymezen v ustanovení § 66a zákona č. 231/2001 Sb. „*Nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při regulaci reklamy podle zákona č. 40/1995 Sb. o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů.*“ Z citovaného ustanovení vyplývá, že obecným předpisem (lex generalis) je zákon č. 40/1995 Sb. a plní tak funkci subsidiárního předpisu vůči zákonu č. 231/2001 Sb., který je v souladu s výše uvedeným pravidlem v pozici předpisu zvláštního (lex specialis). Stěžovatelka namítala, že reklamu na alkoholické nápoje je zákonem dovoleno vysílat v době od 6:00 do 22:00 hod. v přestávce sportovních přenosů. Tuto skutečnost stěžovatelka považuje za rozpornou s rozhodnutím žalované, která označila prezentaci požívání alkoholických nápojů v rámci pořadu Big Brother za způsobitou narušit fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. S touto argumentací Nejvyšší správní soud nesouhlasí, a to z následujících důvodů.

Zákon č. 40/1995 Sb. dříve obsahoval velmi podobnou úpravu ochrany dětí před reklamou ohrožující jejich fyzický, psychický a mravní vývoj, když uváděl v ustanovení § 2 odst. 3 (ve znění účinném do 31. 5. 2002), že *„reklamy určené osobám do 15 let, nebo v nichž vystupují osoby mladší 15 let, pokud podporují chování ohrožující jejich zdraví, psychický nebo morální vývoj, se zakazují.“* S účinností od 1. 6. 2002 však byla tato zákonná dikce nahrazena novým zněním § 2 odst. 3 zákona č. 40/1995 Sb., která již nepostihuje pouze okruh osob mladších 15 let: *„Reklama nesmí být v rozporu s dobrými mravy, zejména nesmí obsahovat jakoukoliv diskriminaci z důvodů rasy, pohlaví nebo národnosti nebo napadat náboženské nebo národnostní citění, obrozovat obecně nepřijatelným způsobem mravnost, snižovat lidskou důstojnost, obsahovat prvky pornografie, násilí nebo prvky využívající motivu strachu. Reklama nesmí napadat politické přesvědčení.“* Zákon č. 40/1995 Sb. tedy umožňuje vysílat reklamu na alkohol, ta však musí být v souladu s obecnými požadavky na soulad se základními hodnotami uznávanými právním společenstvím vymezenými v § 2 tohoto zákona (mravnost, lidská důstojnost, zákaz diskriminace apod.) a dále specifické požadavky vymezené v citovaném ustanovení § 4 téhož zákona. V případě, že by v souladu s těmito požadavky nebyla, dopustil by se provozovatel vysílání porušení zákona a tím i správního deliktu. Zákonná ochrana dětí a mladistvých je při vysílání reklamy na alkoholické nápoje regulována svébytným způsobem, než je tomu u jiných druhů pořadů. Zákon č. 231/2001 Sb. obsahuje ustanovení o ochraně dětí a mladistvých jednak v rovině základních povinností provozovatelů vysílání při vysílání reklamy a teleshoppingu, když v ustanovení § 48 odst. 1 písm. b) upravuje povinnost nezařazovat do vysílání *„reklamy a teleshopping určené dětem nebo v nichž vystupují děti, pokud podporují chování ohrožující jejich fyzický, psychický nebo mravní vývoj.“* Dále tento zákon konstruuje obsahové parametry reklamy na alkoholické nápoje v ustanovení § 52, když stanovuje následující omezení v snaze ochránit před negativním vlivem této reklamy mladistvé: *„Reklama a teleshopping na alkoholické nápoje nesmějí být zaměřeny speciálně na mladistvé nebo zobrazovat mladistvé konzumující alkoholické nápoje.“* Rovněž v této námitce shledal Nejvyšší správní soud tvrzení stěžovatelky jako nedůvodná, neboť reklama na alkohol je regulována odlišnými právními normami obou citovaných zákonů, než je tomu u ostatních vysílaných pořadů a upoutávek, a má tak speciální právní režim, který je založen na zásadě, že reklama na alkohol nesmí být zaměřena na děti nebo mladistvé a tyto osoby v ní nesmí účinkovat nebo být jinak zobrazovány.

Proto ji nelze bez dalšího srovnávat s pořadem typu reality show, v níž je alkohol a jeho požívání prezentován jako každodenní součást života soutěžících, kteří se jeho požívání poměrně často oddávají a jsou jím odměňováni za plnění některých úkolů.

Ani v námitkách uvedených v bodě č. 3 kasační stížnosti tak nemohl Nejvyšší správní soud na základě uvedené argumentace stěžovatelce přisvědčit.

V bodě č. 4 kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že bylo porušeno její právo seznámit se s podklady rozhodnutí dle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. Rovněž namítá, že žalovaná nevedla řádně správní spis (chybí číslování listů, soupis obsahu, atp.). Stěžovatelka tvrdí, že se jednalo o vady řízení před žalovanou, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného ve věci samé. Nejvyšší správní soud podřadil tuto námitku pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jehož obecný dosah byl výše rozveden. Ze správního spisu vyplynulo, že oznámením o zahájení správního řízení, sp. zn. Rpo/149/05-V, č. j. 3330, ze dne 15. 11. 2005, žalovaná stěžovatelce oznámila zahájení správního řízení v předmětné věci, současně mu zaslala výzvu k vyjádření k tomuto zahájení řízení. Z oznámení mimo jiné vyplývá, že žalovaná stěžovatelku před vydáním rozhodnutí vyzývá, aby se v souladu s ustanovením § 33 správního řádu k věci vyjádřila, případně přednesla návrhy na doplnění řízení, a to písemně ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy. Současně žalovaná stěžovatelku upozornila na možnost nahlédnout do spisu a pořídit si z něj výpisy (§ 23 správního řádu). Ze spisu současně vyplynulo, že stěžovatelka doručila žalované na základě označeného oznámení dne 7. 12. 2005 své vyjádření k věci. Stejně tak je ze spisu zřejmé, že dne 21. 12. 2005 vydala žalovaná rozhodnutí ve věci, v němž se vypořádala i s tvrzeními stěžovatelky obsaženými ve vyjádření k zahájení řízení.

Za této situace se Nejvyšší správní soud nedomnívá, že by postup žalované trpěl vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí, jak tvrdila stěžovatelka, a to z důvodu, že by se nemohl seznámit s podklady rozhodnutí. Oznámením o zahájení správního řízení byla totiž v souladu se zákonem stěžovatelka seznámena s tím, že správní řízení bylo zahájeno, navíc byla řádně vyzvána v souladu s § 33 odst. 2 správního řádu o možnosti se k věci vyjádřit, resp. přednést návrhy na doplnění dokazování, čehož ostatně ve vyjádření k zahájení řízení, které žalované zaslala, i využila. Nelze proto hovořit o porušení práva vymezeného v § 33 odst. 2 správního řádu. Obdobně vyznívá i předchozí judikatura Nejvyššího správního soudu věnovaná právu účastníka správního řízení být seznámen s podklady rozhodnutí v průběhu správního řízení před vydáním rozhodnutí, nikoliv až v rozhodnutí samotném, ovšem vždy za situace, že se materiálně ve správním spisu nalézaly podklady, o nichž účastník neměl povědomost a neměl možnost se k těmto podkladům vyjádřit (srov. blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 - 41, dále rozsudek téhož soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 7 A 130/2002 - 28, oba přístupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto zcela souhlasí se závěry městského soudu, který uvedl, že smyslem ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkaznímu materiálu, který správní orgán shromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly objeveny zásadní důkazy, o nichž stěžovatelka neví. V daném případě po výzvě o oznámení zahájení řízení, v níž byla upozorněna na skutečnost, že v daném řízení správní orgán přihlédne k odborným vyjádřením a posudkům, které má již stěžovatelka k dispozici (neboť tomuto řízení předcházela již řízení za dřívější pořady ze série Big Brother), stěžovatelka zaslala žalované vyjádření, v němž oponovala vyjádření Pedagogické sekce Etického Fóra ČR a stanovisku žalované a navrhla důkazy k prokázání odlišného hodnocení předmětného pořadu. Žalovaná poté již správní spis žádným způsobem (mimo interních přípisů) nedoplňovala, což se odráží i v napadeném rozhodnutí. Tvrzení stěžovatelky o tom, že neměla jistotu, zda jsou ve spisové dokumentaci obsaženy všechny podklady k rozhodnutí, resp. tvrzení, že spis byl doplněn

interními přípisy žalované, by mohla být relevantní pouze za situace, kdyby žalovaná do spisu doplnila nové podklady, na základě kterých by pak i rozhodla. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že je třeba vycházet z právní úpravy postavení žalované jako správního úřadu. Dle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. je Úřad orgánem žalované, jehož úkolem je řešit úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti žalované. Interní přípisy Úřadu žalované mají tak podle názoru Nejvyššího správního soudu charakter pouhého písemného zachycení vnitřní výměny informací v rámci žalované jako správního úřadu a jeho organizační složky. Nejedná se tedy o podklad rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, nýbrž již o písemné zachycení části aplikačních úvah žalované. Tyto listiny v žádném případě nemají povahu důkazního prostředku, kterým by žalovaná v řízení prováděla důkaz a hodnotila jejich prostřednictvím skutkový stav věci. Nelze je tedy srovnávat s ostatními listinami, které správní orgán v rámci správního řízení ve správním spisu shromažďuje a které pak mají schopnost být podkladem pro jeho rozhodnutí.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, že nezákonnost správního rozhodnutí způsobují i vady při vedení spisu, konkrétně absence číslování listů ve správním spisu či absence soupisu spisového obsahu, nemohl Nejvyšší správní soud stěžovatelce rovněž přisvědčit, a to z důvodu, že správní řád účinný v době rozhodování správního orgánu nestanovil, že by bylo třeba listy ve spisu číslovat, či vést obsah spisu. Číslování listů či vedení obsahu tak nebylo v době rozhodování správního orgánu zákonnou povinností správního orgánu. Zákonná povinnost vedení obsahu spisu byla zakotvena až novou právní úpravou (zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, účinný od 1. 1. 2006), konkrétně jeho § 17 odst. 1 in fine, který však v době rozhodování správního orgánu nebyl účinný; povinnost číslovat listy ve spisu není stanovena ani v současné době, vyplývá toliko z nutnosti přehlednosti správního spisu. K tomu je třeba podotknout, že správní spis žalované je „obsahem spisu“ vybaven, z čehož samozřejmě nelze dovodit, že tomu tak bylo i v době, kdy stěžovatelka prostřednictvím své pověřené zaměstnankyně do tohoto spisu nahlédla. Čísla listů na jednotlivých založených písemnostech uvedena nejsou, i přesto se však Nejvyššímu správnímu soudu jeví být tento spis přehledným.

Z uvedených důvodů námitkám vztahujícím se k procesnímu postupu žalované při dokazování a vedení správního spisu Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

V stížnostním bodě č. 5 kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že v době, kdy jí bylo zasláno rozhodnutí žalované, již byla účinná novela zákona č. 231/2001 Sb., která měla zmírnit zákaz uvedený v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) tohoto zákona. Podle stěžovatelky tak v souladu s ustanovením čl. 40 odst. 6 Listiny neměla být použita stará právní úprava, nýbrž ve prospěch stěžovatelky právní úprava nová. Zodpovězení těchto námitek se neobejde bez krátké skutkové rekapitulace. Ze spisu vyplynulo, že předmětný pořad byl vysílán dne 8. října 2005. Žalovaná zahájila správní řízení s účastníkem řízení (stěžovatelkou) dne 21. 11. 2005. Stejně tak ze spisu vyplývá, že dne 21. 12. 2005 vydala žalovaná rozhodnutí ve věci, které bylo stěžovatelce doručeno dne 22. 8. 2006. Zákon č. 231/2001 Sb. byl novelizován zákonem č. 235/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a to s účinností od 31. 5. 2006. Stěžovatelka nesprávně v kasační stížnosti uvedla chybně datum účinnosti této novely 1. 7. 2006. Tento zákon mj. doplnil výčet povinností provozovatelů televizního vysílání uvedený v ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., a to konkrétně o písmena i) a j):

„i) nezaražovat do programů pořady, které mohou utvrzovat stereotypní předsudky týkající se etnických, náboženských nebo rasových menšin,

„j) nezaražovat do programů pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky, kromě uměleckých děl, v nichž je to z hlediska líčeného kontextu nutné; taková díla je však možné vysílat pouze v době od 22:00 hodin do 6:00 hodin druhého dne.

Tyto nové skutkové podstaty postihují konkrétní zakázané projevy jednání, které není možno v rámci vysílání prezentovat, s výjimkou uvedeného časového intervalu uvedeného v písm. j) citovaného ustanovení. Tam upravená výjimka, kterou pravděpodobně stěžovatelka považovala za onu „příznivější“ právní úpravu, však dopadá pouze na umělecká díla, navíc vysílaná jen v době od 22:00 do 6:00 hod., což předmětný pořad ze série Big Brother nespĺňoval. Přitom je dále sporné, zda by i při případném naplnění této časové podmínky vysílání byla splněna podmínka nutnosti prezentace vulgarismů a nadávek v pořadu Big Brother. Z výše uvedeného rozboru právní úpravy Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatelkou namítaná „příznivější nová právní úprava“ se na posuzovaný případ vůbec nevztahovala a nebylo tak možno ji vůbec použít. Nelze proto hovořit o tom, že by stěžovatelka byla trestána podle „staré“ právní úpravy, která by navíc pro ni byla nepříznivá, neboť z důvodu právní odlišnosti skutkových podstat obou právních norem nelze užít ústavní příkaz retroaktivity ve prospěch upravený pro oblast trestního práva v ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny. Proto ani nebylo třeba přezkoumávat, ke kterému datu bylo rozhodnutí vyhotoveno (tj. včetně odůvodnění), jak požadovala stěžovatelka. Z toho současně vyplývá, že jsou irelevantní i navazující námitky stěžovatelky k tomu se vztahující. Nejvyšší správní soud však i přesto nepovažuje za vhodné a souladné s principy dobré správy, že žalovaná rozhodnutí oznámila účastníkovi řízení po více než půl roce od data vydání rozhodnutí. Takový postup nebyl v souladu se zásadou efektivnosti správního procesu, která byla výslovně vyjádřena v ustanovení § 3 odst. 3 správního řádu. Tento postup bylo možno postihnout v rámci ochrany účastníků před nečinností správního orgánu, což však v tomto řízení nebylo předmětem soudního přezkumu, přičemž navíc v tomto případě – jak bylo výše doloženo – neměl takový postup žalované vliv na práva a povinnosti stěžovatelky.

Přes uvedené výhrady k postupu žalované při oznamování rozhodnutí ani v námitkách uvedených v bodě č. 5 kasační stížnosti Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil, neboť podle jeho názoru tímto způsobem nedošlo k nezákonnému zásahu do jejích práv.

V stížnostním bodě č. 6 stěžovatelka městskému soudu zejména vytýkala, že se nevypořádal s námitkou, že žalovaná postupovala při ukládání pokuty nezákonně, neboť nerespektovala všechna kritéria vymezená v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., resp. že se těmito kritérii podrobně nezabývala. Z uvedeného stěžovatelka dovozuje nezákonné uložení pokuty, resp. libovůli žalované, a vyslovil zároveň nesouhlas se závěry soudu o této žalobní námitce.

Pro přezkoumání důvodnosti této námitky je třeba vyjít z toho, jakým způsobem se s ní vypořádal městský soud. Ten k uložení sankci v rozsudku zejména uvedl, že *„žalovaná se při stanovení výše pokuty zabývala mírou zavinění, rozsahem a dosahem vysílání, finančním prospěchem účastníka řízení, závažností věci a povahou vysílaného pořadu. Při hodnocení závažnosti věci zohlednila žalovaná, že se jedná o prezentaci několika závadných prvků tj. násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, prezentaci zdraví škodlivého jednání - požívání alkoholu a kouření, to vše ve střední intenzitě. Při posouzení míry zavinění byla vedena žalovaná tím, že vysílání pořadu, jeho obsah, ovlivňování průběhu pořadu je v plné míře kontrolováno provozovatelem; v tomto pořadu je sestřih z minulých dní - je tedy zcela na rozhodnutí samotného provozovatele jaké úseky z nabraného materiálu do vysílání zařadí, nejedná se o první pořad ze série a provozovatel již věděl, že žalovaná považuje některé typy chování účastníků za nevhodné a mohl je eliminovat, což neučinil. Při posouzení rozsahu vysílání má žalovaná za prokázaný značný územní rozsah vysílání co do velikosti území a to i dosah vysílání co do počtu diváků s tím, že účastník*

řízení je provozovatelem televizního vysílání s celoplošnou působností, (tj. více než 70 % obyvatel ČR). Ohledně **povahy** vysílaného pořadu uvedla žalovaná, že jde o tzv. reality show, **nový typ pořadu**, který je možno označit spíše za zábavný, což však nevylučuje možnost ohrožení vývoje dětí a mládeže obsahem tohoto pořadu. Na základě výše uvedených úvah stanovila žalovaná výši pokuty ve výši 500.000,- Kč. S ohledem na výše uvedené neshledal soud ani tuto námitku důvodnou a nepřisvědčil námitce, že žalovaná se nezabývala typem vysílaného pořadu, neboť v rozhodnutí je sice uvedeno, že je posuzována povaha vysílaného pořadu, následuje však text „jde o nový typ pořadu tzv. reality show“ a tento typ je následně hodnocen.

Nedůvodným shledal soud i namítané nesprávné posouzení míry zavinění, neboť z hodnocení žalovanou jednoznačně vyplývá, že vědomost a úmysl žalobce shledala žalovaná ve skutečnosti, že žalobce byl tím, kdo rozhodl, které úseky z již nabraného materiálu do vysílání zařadí a rovněž tak byl žalobce tím, kdo ovlivňoval obsah a průběh pořadu (i tím, jaké úkoly Velký Bratr zadával k plnění a jak účastníky za jejich plnění odměňoval). Ve vztahu k nesprávnému hodnocení závažnosti věci žalovanou soud uvádí, že mezi prezentaci závadných prvků zařadila žalovaná násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, požívání alkoholu a kouření, to vše ve střední intenzitě. Soud má za to, že takové hodnocení závažnosti věci, byť je provedeno velmi stručným a ne zcela vyčerpávajícím způsobem, ob stojí a není namíste napadené rozhodnutí pro ne zcela pregnantní odůvodnění závažnosti věci rušit, a to již vzhledem ke skutečnosti, že i když žalovaná posoudila závažnost věci ve střední intenzitě (což znamená, že závadné prvky tj. násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, užívání alkoholu a kouření by v předmětném pořadu mohly být v intenzitě nižší či vyšší), byla žalovanou uložena pokuta ve výši toliko 5% maximální možné částky, tj. toliko při dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty, přičemž žalovaná ani nezkoumala finanční prospěch účastníka řízení daného pořadu, což de facto znamená, že finanční prospěch účastníka řízení při stanovení výše pokuty vůbec nehodnotila, tedy ani v jeho neprospěch.“

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že městský soud se dostatečně vypořádal s námitkou, že žalovaná údajně postupovala při ukládání pokuty nezákonně. Nejvyšší správní soud musí ovšem přisvědčit stěžovateli v tom, že žalovaná se samostatně nezabývala všemi kritérii vymezenými v § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně kritériem „typu závadného vysílání“, který byl bez dalšího přiřazen k výkladu pojmu „povaha pořadu.“ Je pravdou, že zákonná kritéria jsou velmi neurčitá a vzájemně mnohdy úzce propojená. Ne všechna ovšem musejí být nutně pro konkrétní posuzovanou věc stejně důležitá či určující. Při vypořádání se s nimi musí správní orgán uvést, které kritérium bylo pro jeho posouzení klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty a stanovení její výše v konkrétním případě. Tato argumentace dotváří smysl a význam výroku správního rozhodnutí o uložení pokuty ve stanovené výši. Z předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu v případech odůvodňování výše sankce při správním trestání vyplývá závěr, že správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a zdůvodnit jeho nepodstatnost (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2007, č. j. 8 As 17/06 – 78, přístupný na www.nssoud.cz).

V posuzované věci se jednalo konkrétně o opominutí kritéria „typu závadného vysílání“, které je ovšem dle dikce ustanovení § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. velmi blízké kritériu „povahy vysílaného programu“, jež žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotila. Nejvyšší správní soud proto vážil, zda absence výslovného hodnocení tohoto kritéria „typu závadného vysílání“ mohla změnit stanovení výše pokuty. Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal, že argumentace žalované sice nesplňuje požadavek výslovného zhodnocení všech uvedených kritérií, avšak na druhé straně uvádí, které kritérium bylo pro žalovanou při rozhodování o uložení pokuty a stanovení její výše rozhodující. Přitom si položil otázku, jakým způsobem je možno od sebe odlišit významové pole pojmu „typ závadného vysílání“

a „povaha vysílaného programu.“ Dospěl k závěru, že jelikož v zákoně č. 231/2001 Sb. nejsou tato kritéria nijak explicitně legálně definována, lze vycházet z jejich obecného jazykového významu. Tento význam je pak podle mínění Nejvyššího správního soudu natolik příbuzný, že nelze dovést zásadní pojmové znaky, které by sémanticky odlišovaly předmětná kritéria. Obdobně ani absence explicitního výkladu kritéria finančního prospěchu stěžovatelky nepůsobí nepřezkoumatelnost správní úvahy, k čemuž Nejvyšší správní soud na margo věci dodává, že v posuzované věci by jeho hodnocení postrádalo jakýkoliv smysl vzhledem ke skutkové podstatě posuzovaného deliktního jednání, spočívajícího v rovině narušení nehmotných hodnot a statků souvisejících s osobností nezletilého.

Proto dospěl Nejvyšší správní soud k přesvědčení, že byt' analýza naplnění kritéria „typu vysílání“ a „finančního prospěchu“ jako výslovně označených kritérií chybí v odůvodnění správní úvahy žalované co do výše pokuty, nejde o natolik významný nedostatek odůvodnění, který by mohl způsobit nepřezkoumatelnost právní úvahy jako celku. Rekonstrukce této právní úvahy, kterou v odůvodnění napadeného rozsudku podal městský soud, vede podle názoru Nejvyššího správního soudu ke správnému nazírání na rozhodnutí žalované a je v souladu i s účelem a smyslem soudního přezkumu správních aktů. Žalovaná sice nevyhodnotila jmenovitě, výslovně a detailně všechna kritéria stanovená zákonem, avšak v rovině přezkoumatelnosti dostala hodnocení kritéria závažnosti věci, míry zavinění, dosahu vysílání i povahy pořadu, které měly dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu klíčový význam při posuzování odůvodněnosti uložení pokuty a její výše. S přihlédnutím k odůvodnění správního rozhodnutí, resp. povaze závadného jednání, je třeba uzavřít, že žalovaná dostatečně odůvodnila výši uložené pokuty, zabývala se zákonnými kritérii do té míry, že její rozhodnutí je přezkoumatelné a lze z něho dovést, jakou právní úvahou byla žalovaná při svém rozhodování o uložení pokuty a její výši vedena. Lze tak v zásadě souhlasit se závěry městského soudu, který uvedl, že *rozhodující v každé věci je, aby správní orgán neopomenul posoudit zákonem daná kritéria, které zákonodárce stanovil právě proto, aby tímto zabránil možné libovůli ze strany správních orgánů. V daném případě však soud konstatuje, že žalovaná své povinnosti posouzení jednotlivých zákonných kritérií dostala a i když posouzení jednotlivých kritérií není zcela pregnantní, úvaha správního orgánu je v němž obsažena seznatelným a přezkum rozhodnutí soudem umožňujícím způsobem.*

V námitkách uvedených v bodě č. 6 kasační stížnosti tak Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

V bodě č. 7) kasační stížnosti stěžovatelka vyslovila nesouhlas s výší pokuty, konkrétně uváděla, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši a soud ji měl na základě její žádosti snížit. Stěžovatelka doplnila, že žalovaná neprovedla důkaz záznamem pořadu VyVolení či Snowbordáci, za něž byla uložena provozovatelům televizního vysílání pokuta v jiné výši, z čehož dovozuje nepřiměřenost pokuty za pořad Big Brother.

K námitce stěžovatelky, ve které stěžovatelka vytýkala soudu nevyužití jeho moderačního práva, Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se moderačním návrhem zabýval, avšak zjistil, že pokuta byla uložena ve výši 5 % maximální možné částky, a tedy při dolní hranici zákonné sazby. Proto dospěl k závěru, že uložená pokuta není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí. Soud zdůraznil, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít i preventivní charakter, a to předně ve vztahu k žalobci a musí tak s sebou nést přiměřeně citelný zásah do jeho majetkové sféry, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán a to zejména zákona č. 231/2001 Sb. Preventivní úlohu musí uložená sankce pak mít rovněž ve vztahu i ke všem ostatním subjektům pohybujícím se daném tržním prostředí.

S ohledem na tyto závěry městského soudu nebyl ani podle Nejvyššího správního soudu důvod pro využití moderačního práva v souzené věci a městský soud nepochybil, pokud moderačního práva nevyužil. Pokuta byla uložena spíše v blízkosti minimální hranice zákonného rozmezí, což samo o sobě napovídá tomu, že se nejednalo o nepřiměřenou pokutu (k tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, přístupné na www.nssoud.cz). Stěžovatelka dále dokazovala nepřiměřenost pokuty z praxe žalované, která údajně uložila pokuty za pořady VyVolení či Snowbordřáci v jiné výši. K tomu je třeba uvést, že správní orgán je při ukládání pokuty vázán základními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem (podrobněji viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, přístupný na www.nssoud.cz). To však v žádném případě neznamená, že za porušení identického ustanovení musí být pokuty zcela identické; výše pokut se totiž odvíjí od toho, zda a v jaké míře (intenzitě) došlo k naplnění zákonných kritérií, které zákon stanoví pro uložení sankce (v předmětné věci viz § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb.), nikoliv z toho, že došlo k porušení toho stejného ustanovení zákona. Městský soud ze své rozhodovací činnosti zjistil, že za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., za odvysílání pořadu ze série VyVolení dne 16. 9. 2005 byla rozhodnutím žalované ze dne 23. 11. 2005 č. j. Rpo/121/05, uložena pokuta ve výši 3 000 000 Kč, resp. zjistil, že za porušení téhož ustanovení za odvysílání pořadu ze série VyVolení dne 17. 9. 2005 byla rozhodnutím žalované ze dne 23. 11. 2005, č.j. Rpo/121/05, uložena pokuta ve výši 2 500 000 Kč. Stěžovatelka proti této argumentaci žalované namítala, že tato rozhodnutí žalované byla městským soudem v jiných řízeních zrušena, a proto údaje o výši pokut v těchto případech nevypovídají o správné praxi. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že jakkoliv mohla tato rozhodnutí být z různých důvodů zrušena, nejsou to rozhodnutí městského soudu, nýbrž samotná aplikační praxe žalované, která tvoří referenční rámec případného srovnávání výše uložené pokuty v obdobných případech. Navíc, jak již Nejvyšší správní soud několikrát výše podotkl, hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata správního deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě, tj. odvysíláním předmětného dílu pořadu Big Brother. Teprve poté je zapotřebí vzít úvahu spravedlnostní korektiv rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby nedocházelo k nedůvodným rozdílům.

Proto ani v námitkách obsažených v bodě č. 7 kasační stížnosti Nejvyšší správní soud stěžovatelce nemohl přisvědčit.

Z předestřené argumentace Nejvyššího správního soudu vyplývá, že po náležitém přezkoumání ani jeden ze stížnostních bodů namítaných stěžovatelkou nebyl shledán důvodným. Proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než konstatovat, že kasační stížnost není důvodná, a v plném rozsahu ji zamítnout (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly, žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu